

Z BOŽJO BESEDO SKOZI POSTNI ČAS

2026

Post je močan čas, ko nas Cerkev vabi, da se prebudimo iz duhovnega spanca in se soočimo z bistvom vere.

Ta knjiga je vsakodnevno povabilo k raziskovanju postnih evangelijev, k premišljevanju o velikih temah duhovnega življenja: resnični ljubezni (Samaritanka), krhkosti svobode (sodba farizejev), popolni predaji sebe (evharistija) in zmagi vstajenja.

Pripravite se, da boste post doživeli z obnovljenim srcem in odkrili, da velika noč ni le spomin, ampak resnica, ki oblikuje vašo sedanjost.

Želim vam srečno postno pot!

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Glejte, da dobrih del ne boste opravljali pred ljudmi, da bi vas oni videli; sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih. Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shodnicah in po ulicah, da bi jih ljudje hvalili. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica, da bo tvoja miloščina na skrivnem; in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.

Kadar molite, ne bodite kakor hinavci; ti namreč radi molijo stoje po shodnicah in uličnih vogalih, da se pokažejo ljudem. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.

Kadar se postite, ne bodite kakor čemerni hinavci; grdiijo si namreč obraze, da bi ljudem pokazali, da se postijo. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Kadar se pa ti postiš, pomazili svojo glavo in si umij obraz, da ne pokažeš ljudem, da se postiš, ampak svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil. (Mt 6,1-6.16-18)

RAZMIŠLJANJE

Danes začenjamo novo obdobje v našem duhovnem življenju: sveti postni čas. To je pot, ki nam jo Cerkev vsako leto ponuja, da bi počastili Jezusovo trpljenje in z njim dosegli veselje velike noči. Zavihajmo si rokave: Začenja se naše duhovno potovanje skozi postno puščavo.

Evangelij te pepelnične srede nas kliče k zmernosti in ponižnosti. Vsa naša dejanja naj bodo v Božjo slavo in ne za poveličevanje

samega sebe. Prevzetnost je velika nevarnost našega časa; lahko bi jo imenovali duhovna bolezen našega stoletja. Tisti, ki se ji prepustijo, verjamejo, da bodo našli srečo in mir, a ne vidijo pasti, ki jih oddaljuje od resničnega in trajnega veselja.

Podobno tudi tisti, ki pretirano skrbijo za sodbo drugih, zapravljajo energijo za ugajanje drugim in se odpovedujejo pravemu veselju.

Jezus nam pokaže pot: veselje je v tem, da se podarimo drugim. Ljubezen je edini motor, ki nas lahko pripelje do pristanišča resnične sreče.

Pogumno začnimo ta posebni čas. Najprej se posvetimo Bogu in njegovemu kraljestvu: vse ostalo nam bo dano zastonj, ne da bi si morali takšno darilo zaslužiti.

NALOGA ZA DANES

Izberite vrlino, ki jo želite razvijati v tem postnem času.

ČETRTEK, 19. FEBRUAR

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Sin človekov mora veliko trpeti in biti zavržen po starešinah, velikih duhovnikih in pismoukih in biti umorjen in tretji dan vstati.« Vsem pa je govoril: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sam sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj. Kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil, kdor pa svoje življenje zaradi mene izgubi, ga bo rešil. Kaj si namreč človek pomaga, če si ves svet pridobi, sebe pa zavrže ali pogubi?« (Lk 9,22-25)

RAZMIŠLJANJE

Današnji evangelij podrobno opisuje trpljenje, ki ga bo moral Jezus pretrpeti za naše odrešenje. Razkriva pa tudi še eno ključno resnico: trpljenje je stalna resničnost v življenju vsakega človeka.

Prišlo bo v moje življenje, tako kot bo prišlo v tvoje. Zato Jezus želi, da smo pripravljeni soočiti se z njim. Obstaja samo en način: da držimo Odrešenika za roko.

Pripraviti se moramo zdaj, da sprejmemo bolečino, ki nas čaka. Pripravljenost nam omogoča, da se s trpljenjem soočimo z močnim duhom in zaupanjem v Božjo pomoč.

Danes molimo za tiste, ki ne morejo sprejeti trpljenja in ga živijo v obupu in brezupu. Molimo, da bi vsak človek razumel, kako pomembno je, da vzame svoj križ in ga nosi dostojanstveno. In seveda molimo tudi zase.

NALOGA ZA DANES

Poimenujte "križ", ki vas peši v življenju, in ga v molitvi darujte Bogu.

PETEK, 20. FEBRUAR

Ko je Jezus prišel čez morje v Geraški deželi, so stopili k njemu Janezovi učenci in so rekli: »Kako da se mi in farizeji pogostoma postimo, tvoji učenci pa ne?« Jezus jim je odgovoril: »Ali morejo žalovati svatje, dokler je pri njih ženin? Pridejo pa dnevi, ko bo ženin od njih vzet in takrat se bodo postili.« (Mt 9,14-15)

RAZMIŠLJANJE

Prišli so dnevi posta. Ženin nam je bil vzet in od takrat kristjani živimo v nenehnem žalovanju, čakajoč na njegovo vrnitev, ki bo vse obnovila. Kako žalostni so dnevi tega čakanja: vojne, nasilje in trpljenje se zdijo prevladujoči nad človeštvom. Naša srca jokajo in prosijo za Božjo pomoč, darujejo molitve in post za boljši svet, ki bi ga vodila civilizacija ljubezni.

Pozvani smo k postu: da pustimo za seboj tisto, kar je odveč, da bi pridobili nekaj bistvenega. Pogosto se post gleda le v negativnem smislu, ne da bi razumeli njegove globoke koristi za dušo. Njegov

najlepši sad je svoboda srca, tista gotovost, da nobena prikrajšanost ne more nikoli vzeti ljubezni, ki nam jo je Bog pokazal v Jezusovem trpljenju in vstajenju.

Kaj več potrebujemo, da bi bili srečni? Absolutno nič. Samo tisti, ki zaupajo v Boga z vsem srcem in se odpovejo vsemu, kar ni v njem, lahko okusijo sladek okus, ki ga post daje duši: svobodo, ki prinaša srečo.

NALOGA ZA DANES

Postite se danes od nečesa odvečnega.

SOBOTA, 21. FEBRUAR

Tisti čas je videl Jezus cestnarja Léviya, ko je sedel pri mitnici, in mu rekel: »Hodi za menoj!« Lévi je pustil vse, vstal in šel za njim. V svoji hiši pa mu je napravil veliko gostijo; bilo je zelo veliko cestnarjev in drugih, ki so bili z njimi pri mizi. Farizeji in njih pismouki pa so godrnjali zoper Jezusove učence: »Zakaj jeste in pijete s cestnarji in grešniki?« Jezus jim je odgovoril: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Nisem prišel k pokori klicat pravičnih, ampak grešnike.« (Lk 5,27-32)

RAZMIŠLJANJE

Jezus je prišel poklicat in ozdravit grešnike. To je njegovo poslanstvo in zaradi tega je umrl na križu, soočen z največjim trpljenjem. Tja so ga pripeljali naši grehi in tega se moramo spomniti vsakič, ko se udeležujemo svete maše.

Levi je bil eden tistih grešnikov, za katere je Kristus umrl. Ta cestnar je bil poklican, da zapusti vse in sledi Luči sveta. Levijev odgovor je bil takojšen: opustil je svoje prejšnje življenje in začel novo pot k večni sreči.

Danes je Levi naš zgled, naš model v pustolovščini postnega spreobrnjenja, da bi dosegli polnost evangelija. Danes Levi

postane Matej in tudi mi smo poklicani, da postanemo živi evangelij, ki prinaša Kristusa našim bratom in sestram.

NALOGA ZA DANES

V osebni molitvi prosite Boga odpuščanja za grehe, od katerih se še niste spreobrnili.

1. POSTNA NEDELJA, 22. FEBRUAR

Tisti čas je Duh odvédel Jezusa v puščavo, da bi ga hudič skušal. Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je postal napósled lačen. In pristopil je skušnjavec in mu rekel: »Če si Božji Sin, reci, naj ti kamni postanejo kruh.« On pa je odgovóril: »Pisano je: ›Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.« Tedaj ga je hudič vzel s seboj v sveto mesto in ga postavil vrh templja ter mu rekel: »Če si Božji Sin, se vrzi dol, kajti pisano je: ›Svojim angelom bo zate zapovedoval in: ›Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.« Jezus mu je odgovóril: »Pisano je tudi: ›Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!« Spet ga je hudič vzel s seboj na zelo visoko goro. Pokazal mu je vsa kraljestva sveta in njihovo slavo ter mu rekel: »Vse to ti bom dal, če padeš predme in me moliš.« Tedaj mu je Jezus rekel: »Pobêri se, satan, kajti pisano je: ›Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi!« Tedaj ga je hudič pústil, in glej, angeli so pristopíli in mu stregli. (Mt 4,1-11)

RAZMIŠLJANJE

Refren te prve postne nedelje je močan in pomenljiv: »Pojdi stran, satan!« To je vzklik, ki bi moral spremljati vsakega kristjana v boju proti hudičevim skušnjavam.

Jezus se je soočil s tremi skušnjavami: fizično, duhovno in psihično.

- Kdor je lačen potrebuje telesno hrano.
- Kdor čuti, da njegovo zaupanje v Boga omahuje, mora svojo dušo nahraniti z besedami vere in upanja v božanske resničnosti.
- Kdor je skušan z močjo in imetjem, potrebuje zdravilo ponižnosti in svobode duha.

Za to svobodo duha se borimo proti Satanu. Kar nam obljublja, je nasprotje svobode in laž, ki vodi v pogubo duše.

Zato je ključnega pomena, da se borimo in ostanemo neomajni na Jezusovi strani.

Danes razmislimo o skušnjavah, ki nas napadajo. Poglejmo v svoja srca in preučimo, kaj tam najdemo. Kateri glas želimo slišati? Božji ali hudičev?

Upam, da bo naš odgovor vedno enak: "Pojdi stran, Satan!"

NALOGA ZA DANES

Odločite se danes, da se boste borili proti skušnjavi, ki vas najbolj muči v zadnjih letih vašega življenja. Poiščite pomoč dobrega duhovnega voditelja, če menite, da jo potrebujete.

PONEDELJEK, 23. FEBRUAR

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Ko pride Sin človekov v svoji slavi in vsi angeli z njim, takrat bo sedel na prestol svoje slave. Zbrali se bodo pred njim vsi narodi in ločil jih bo ene od drugih, kakor loči pastir ovce od kozlov; in postavil bo ovce na svojo desnico, kozle pa na levico.

Tedaj poreče kralj tistim, ki bodo na njegovi desnici: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta!

Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; popotnik sem bil in ste me sprejeli; nag sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste me obiskali; v ječi sem bil in ste prišli k meni.<

Tedaj mu bodo pravični odgovorili: >Gospod, kdaj smo te videli lačnega in smo te nasitili ali žejnega in smo ti dali piti? Kdaj smo te videli popotnika in smo te sprejeli ali nagega in te oblekli? Ali kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi?< In kralj jim bo odgovoril: >Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmlajših bratov, ste meni storili.<

Takrat poreče tudi tistim, ki bodo na levici: >Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom. Zakaj lačen sem bil in mi niste dali jesti; žejen sem bil in mi niste dali piti; popotnik sem bil in me niste sprejeli; nag sem bil in me niste oblekli; bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali.<

Tedaj mu bodo odgovorili tudi ti: >Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali popotnika ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli?< Tedaj jim bo odgovoril: >Resnično, povem vam: Cesar niste storili kateremu izmed teh najmlajših, tudi meni niste storili.< In ti pojdejo v večno trpljenje, pravični pa v večno življenje. (Mt 25,31-46)

RAZMIŠLJANJE

Na kateri strani bomo na dan poslednje sodbe: na desni ali levi? Odgovor je odvisen od tega, kako živimo svoje krščansko življenje. V bistvu: kako se odzivamo na potrebe drugih?

Načelo, da drugim storimo tako, kot bi želeli, da bi oni storili nam, je lahko koristno. Če ravnamo po tem "zlatem pravilu", smo skladni z lastnimi potrebami.

Vendar je pravi kristjan poklican, da gre dlje, daleč dlje od svojih lastnih potreb. Kar nas mora gnati k ljubezni, je globoko prepričanje, da smo sami ljubljeni od Boga.

Posledično moramo ljubiti tudi sebe.

Na začetku tega svetega časa pokore in spreobrnjenja se s prepričanjem odločimo, da bomo storili več za svojega bližnjega. Postavimo potrebe drugih pred svoje.

Če nam bo to uspelo, bomo v svojih srcih našli veselje, ki prihaja neposredno od zgoraj, veselje, ki nam ga nihče ne more vzeti.

NALOGA ZA DANES

Pomagajte ljudem v stiski, ki jih danes srečate na svoji poti.

TOREK, 24. FEBRUAR

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Pri molitvi ne blebetajte kakor pogani; mislijo namreč, da bodo uslišani zaradi svojih mnogih besed. Ne postanite jim podobni, vaš Oče namreč ve, kaj potrebujete, preden ga prosite. Takole torej molíte: Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime; pridi tvoje kraljestvo; zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh; in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom; in ne vpelji nas v skušnjavo; temveč reši nas hudega.

Če namreč odpustite ljudem njih pogreške, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil. Če pa ne odpustite ljudem, tudi vaš Oče vam ne bo odpustil vaših grehov.«
(Mt 6,7-15)

RAZMIŠLJANJE

Današnji evangelij nam ponuja bistveno lekcijo o pravilni molitvi. Ne molimo dobro z izgovarjanjem veliko besed ali z močnim vpitjem in prošnjo za Božjo pomoč.

Dobro molimo le s čistim srcem, brez sovraštva in zamer. Le takšno srce je sposobno zaznati dih božje Besede.

Da bi dosegli to svobodno srce, moramo odpustiti tistim, ki so nam storili krivico. Evangelij to jasno pove: če odpustimo, nam tudi Oče odpusti.

Zato, preden začnemo moliti, iz srca odpustimo tistim, ki so nas prizadeli.

Oče naš je najlepša molitev, kar jih je bilo kdaj izrečenih na zemlji. To je molitev, ki jo Jezus naslavlja na nebeškega Očeta in povabljeni smo, da se v povezanosti z Jezusom pogosto obračamo na Očeta. Združena z Božjo besedo bo naša beseda postala močna in se bo dotaknila neposredno prestola Najvišjega.

NALOGA ZA DANES

Zmoli Očenaš in s pomočjo te molitve odpusti tistemu, ki te je morda zadnji čas užalil.

SREDA, 25. FEBRUAR

Tisti čas je začel Jezus govoriti zbranim množicam: Ta rod je hudoben rod: hoče imeti znamenje, pa se mu ne bo dalo drugo znamenje kakor Jonovo znamenje. Kakor je bil namreč Jona znamenje za Ninivljane, tako bo tudi Sin človekov za ta rod. Kraljica z Juga bo ob sodbi vstala z možmi tega rodu in jih obsodila; zakaj prišla je s konca sveta, da bi slišala Salomonovo modrost, in glejte, več ko Salomon je tukaj. Ninivljani bodo ob sodbi vstali s tem rodом in ga obsodili; zakaj spokorili so se na Jonovo pridigo, in glejte, več kakor Jona je tukaj. (Lk 11,29-32)

RAZMIŠLJANJE

Jezusova obsodba njegovih sodobnikov je grozljiva: Na poslednji dan jih bodo sodili ninivski pogani. Razlog? Ne spoznajo velikega znamenja, ki ga je Bog ponudil v svojem Sinu. Izraelci so se imeli za vzvišene nad drugimi ljudstvi, ker so bili izbrano ljudstvo, a prav ta ponos bo njihova poguba. Dejstvo, da v Jezusu niso prepoznali Božjega Sina, je njihov največji zgodovinski neuspeh. Današnji evangelij vabi tudi nas kristjane, novo Božje ljudstvo, da razmislimo o svojem ponosu. V kolikšni meri nam ponos preprečuje, da bi prepoznali Boga v vsakdanjih situacijah? Prepogosto se pustimo voditi sebičnosti in svojim željam in v teh trenutkih ne pogledamo dlje od zemeljskega. S tem izgubimo sposobnost videti stvari v njihovi globini, takšne, kot v resnici so. Da bi torej videli Jezusa, moramo odvrniti pogled od vsega, kar spodbuja naš ponos in sebičnost.

NALOGA ZA DANES

Danes ne vsiljaj drugim svoje volje.

ČETRTEK, 26. FEBRUAR

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Prosíte in se vam bo dalo; iščíte in boste našli: trkajte in se vam bo odprlo. Vsak kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo. Ali kdo izmed vas bo dal svojemu sinu kamen, če ga prosi kruha? Ali bi mu dal kačo, če prosi ribe? Če torej vi, ki ste hudobni, znate dajati svojim otrokom dobre darove, koliko bolj bo vaš nebeški Oče dajal dobro tem, ki ga prosijo. Vse torej, kar hočete, da bi ljudje storili vam, storite tudi vi njim; zakaj to je postava in preroki. (Mt 7,7-12)

RAZMIŠLJANJE

»Nikoli nikogar ne prosite za nič. Morate to storiti sami!« To je sporočilo samozadostnosti, ki ga svet vsiljuje na vseh področjih, tudi na duhovnem.

»Zakaj bi Boga obremenjevali s svojimi malenkostnimi težavami, ko pa je zaposlen s preživljanjem celotnega veselja?«

Pa vendar današnji evangelij razkriva pravi obraz Boga: Obraz skrbnega Očeta, ki želi svojim otrokom dati vse, kar potrebujejo. Zakaj se potem omejujemo na to, da molimo k Njemu le za velike potrebe in tako zamudimo priložnost, da se počutimo ljubljene od Njega?

Prosimo z zaupanjem in od Boga bomo prejeli vse, po Njegovem Sinu Jezusu. Potrkajmo na Njegova vrata v tem svetem postnem času, vstopimo v Njegov dom, ki je Cerkev, in se z Njim pogovarjamo v iskrenosti svojih src. Zagotavljam vam, da iz molitve, izrečene v veri, nikoli ne bomo odšli praznih rok.

NALOGA ZA DANES

Prosimo Boga v osebni molitvi za tisto, kar v tem času najbolj potrebujete.

PETEK, 27. FEBRUAR

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Ako vaša pravičnost ne bo obilnejša ko pismoukov in farizejev, ne pridete v nebeško kraljestvo. Slišali ste, da je bilo rečeno starim: »Ne ubijaj; kdor pa koga ubije, pride pred sodbo.« Jaz pa vam pravim: Vsak, kdor se jezi na svojega brata, zasluži, da pride pred sodbo; in kdor reče svojemu bratu »tepec«, zasluži, da pride pred veliki zbor; kdor pa reče »norec«, zasluži, da pride v peklenski ogenj.

Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, spusti svoj dar tam pred oltarjem in pojdi, da se poprej spraviš s svojim bratom, in potem pridi in daruj svoj dar. Spravi se hitro s svojim nasprotnikom, dokler si z njim še na poti: da te nasprotnik ne izroči sodniku in sodnik biriču, ki bi te vrgel v ječo. Resnično, povem ti: Ne prideš od tam, dokler ne plačaš zadnjega novčiča. (Mt 5,20-26)

RAZMIŠLJANJE

»Preden prinesemo svoje darove k oltarju, si izmenjajmo znamenje miru!« V ambrozijanskem (milanskem) obredu se izmenjava miru zgodi pred daritvijo, ne pred obhajilom. Ta postavek je globoko pomembna.

Svoja srca moramo napolniti z ljubeznijo, da bomo pripravljeni sprejeti Boga: kdor ne ljubi svojih bratov in sester, ne more ljubiti Očeta. Današnji evangelij nas spodbuja, da opustimo model človeške pravičnosti, kjer vsak prejme, kar si zasluži. Poklicani smo, da se ozremo na Božjo pravičnost, ki ne obsoja, ampak ljubi celo grešnike. Velik blagoslov je vedeti, da nas bo sodila Božja pravičnost, ne človeška.

Danes se ustavimo in razmislimo: Koliko resnično ljubimo svoje brate in sestre in koliko jih sodimo v svojih srcih? Odločimo se, da se bomo naučili pravičnosti in sodbo prepustili Bogu in storimo vse, kar je v naši moči, da bi iskreno ljubili druge.

NALOGA ZA DANES

Danes se potrudimo, da ne bomo nikogar sodili.

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Slišali ste, da je bilo rečeno: ›Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika.« Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo, da boste otroci vašega Očeta, ki je v nebesih; zakaj on veleva svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi ter pošilja dež pravičnim in krivičnim. Če namreč ljubite tiste, ki vas ljubijo, kakšno zasluženje imate? Ali ne delajo tega tudi cestnarji? In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebnega? Ali ne delajo tega tudi pogani? Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče. (Mt 5,43-48)

RAZMIŠLJANJE

Ljubiti svoje sovražnike, ljubiti tiste, ki nas preganjajo ... ni tako enostavno, kot se zdi. Lahko to storimo z besedami, a globoko v srcu je vedno prisotno tveganje, da bomo gojili zamero do tistih, ki so nam storili hudo.

Za Jezusa ni bilo tako. Ker je bil Bog, je bral globine človeškega srca in videl, kar je skrito očem. Zato je edini način, da dosežemo nalogo ljubezni do sovražnikov ta, da prosimo za Božjo pomoč. Samo On nam lahko s svojo milostjo pomaga izkoreniniti zamero zaradi krivic, ki smo jih prejeli. Razumevanje pomena molitve na tej poti je že velika milost, ki nas spodbuja k odpuščanju z vsem srcem.

Molitev je edini izhod iz situacij, ki nas preplavljajo. Je naša tolažba, vir miru in pot do popolnosti in svetosti. Če želimo biti popolni kot Oče, se moramo naučiti živeti v Njem. Danes posvetimo čas molitvi zaupanja v Božjo previdnost in prosimo za milost, da bi vedno ostali v Božji volji.

NALOGA ZA DANES

Molite vsaj 15 minut in zaupajte Bogu ljudi, ki vas preganjajo.

2. POSTNA NEDELJA, 1. MAREC

Tisti čas je Jezus vzel s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza in jih pëljal na visoko goro, na samo. Vpričo njih se je spremenil. Njegov obraz je zasijal kakor sonce in njegova oblačila so postala bela kakor luč. In glej, prikazala sta se jim Mojzes in Elija, ki sta govorila z njim. Peter pa se je oglasil in rekel Jezusu: »Dobro je, da smo tukaj, Gospod! Če hočeš, postavim tu tri šotore; tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ko je še govóril, jih je obsenčil svêtel oblak, in glej, glas iz oblaka je rekel: »Ta je moj ljubljene Sin, nad katerim imam veselje; njega poslušajte!« Ko so učenci to zaslišali, so padli na obraz in se zelo prestrašili. In Jezus je pristopil, se jih dotaknil in rekel: »Vstanite in ne bojte se!« Ko pa so povzdignili oči, niso videli nikogar razen Jezusa samega. In medtem ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal: »Nikomur ne povejte, kar ste videli, dokler Sin človekov ne bo vstal od mrtvih!« (Mt 17,1-9)

RAZMIŠLJANJE

Druga postna nedelja nas vabi, da izkusimo lepoto bivanja z Jezusom in poslušanja Njega. Pridružiti se moramo apostolom in pustiti, da naša srca objame in ogreje Kristusova luč. »Gospod, kako dobro je biti tukaj! Noben sijaj na svetu ni tako močan kot Tvoja luč!«

Čudovito bi bilo vedno živeti v Božji navzočnosti in vsako odločitev sprejemati v jasnosti Njegove luči. Pogosto pa smo zmedeni, negotovi, katero pot ubrati, in ne moremo vedno

predvideti posledic svojih odločitev. Prepogosto se učimo na težji način, z napakami.

Življenje je nenehno »iskanje«, sila, ki nam pomaga razvijati zaupanje in ponižnost. Napake nas pravzaprav učijo, da ne ponavljamo padcev in postanemo ponižni, kar je redka, a bistvena vrлина za srečno življenje. Zato se ne smemo bati delati napak: prav skozi ponižnost, pridobljeno po napakah, lahko Kristusova luč naredi prostor v nas.

Danes se ustavimo in premišljujemo o velikem daru Kristusove luči. Vztrajno molimo, da bi vedno delovali v Božji milosti in delali, kar mu je všeč.

NALOGA ZA DANES

Premišlujte o današnjem evangelijskem odlomku in sprejmite vsaj eno konkretno odločitev za svoje vsakdanje življenje.

PONEDELJEK, 2. MAREC

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Bodite usmiljeni, kakor je tudi vaš Oče usmiljen. Ne sodite in ne boste sojeni: ne obsojajte in ne boste obsojeni; oproščajte in boste oproščeni; dajajte in se vam bo dalo: dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo dali v naročje. S kakršno mero namreč merite, s tako se vam bo odmerilo. (Lk 6,36-38)

RAZMIŠLJANJE

Današnji evangelij nas uči, da je merilo ljubezni usmiljenje. Kaj je usmiljenje in kako ga lahko živimo v svojih vsakdanjih odnosih? Da bi ga razumeli, se moramo ozreti na tistega, ki ga je živel v polnosti: Jezusa. Bil je usmiljen do vseh grešnikov.

Da bi se naučili biti usmiljeni, moramo najprej prepoznati, koliko usmiljenja je Bog nam samim izkazal. Koliko napak, padcev in

ponovitev ... Povsem upravičeno bi se lahko že zdavnaj obrnil stran od nas. Potrpežljivost, ki nam jo je Bog izkazal, se mora preobraziti v potrpežljivost, ki jo izkazujemo do tistih, ki nam delajo hudo. Če živimo v zavedanju lastne šibkosti, bomo lahko razumeli in sprejeli tudi šibkost drugih. To je usmiljenje, ki se od nas zahteva.

Žal mnogim kristjanom danes manjka ta temeljna vrlina in postanejo krvniki drugih. Sodijo strogo, brez krščanske ljubezni. To ni zgled, ki nam ga je zapustil Jezus. Danes razmislimo o tem, kako ravnamo z drugimi, in se zavežimo, da bomo bolj usmiljeni in razumevajoči.

NALOGA ZA DANES

Ves dan se trudite, da boste usmiljeni in razumevajoči z ljudmi, s katerimi se srečujete.

TOREK, 3. MAREC

Takrat je Jezus spregovoril množicam in svojim učencem: Mojzesovo stolico so zasedli pismouki in farizeji. Vse torej, kar vam porečejo, držite in izvršujte, po njih delih pa se ne ravnajte; govorijo namreč, pa ne delajo. Vežejo težka in neznosna bremena ter jih nalagajo ljudem na rame, a sami jih še s prstom nočejo premakniti. Vsa svoja dela pa opravljajo zato, da bi jih ljudje videli: napravljajo si namreč širše molitvene jermene in povečujejo si na oblekah obeske; radi imajo prva mesta na gostijah in prve sedeže v shodnicah in da jih ljudje pozdravljajo na trgih ter kličejo »učenik«. (Mt 23,1-12)

RAZMIŠLJANJE

Kdo so današnji farizeji? To so tisti, ki gledajo iver v očesu drugega in ne vidijo bruna v svojem. Lahko bi navedli veliko primerov, a morda smo se tudi mi navadili videti zlo v drugih

tako, da ga opravičujemo v sebi. Lažje je obsoditi druge kot prevzeti krivdo. Lahko pa z vsem srcem rečemo: Tudi mi smo farizeji, dragi bralec, ti in jaz.

Kaj naj storimo, ko sprejmemo to resnico? Naj jokamo nad seboj ali krivimo ves svet? Ne. Ko razumemo problem, se moramo naučiti biti bolj ponižni do sebe in manj obsojati druge. Farizej v nas se mora zavedati, da se spreobrnjenje začne pri nas samih, z našimi napakami in padci. Šele ko se dvignemo iz lastnega padca, bomo imeli modrost, da pomagamo nekomu drugemu vstati. Šele takrat bo notranji farizej postal velik in ga bo Bog povišal. Naučimo se iz evangelija biti majhni in iskati preprostost v odnosih.

NALOGA ZA DANES

Ob koncu dneva naštejte vrline "cestninarja" in pregrehe "farizeja", ki ste jih čez dan izkusili v svojem srcu.

SREDA, 4. MAREC

Ko je Jezus šel proti Jeruzalemu, je vzel dvanajstere učence posebej ter jim med potjo rekel: »Glejte, v Jeruzalem gremo in Sin človekov bo izdan velikim duhovnikom in pismoukom; obsodili ga bodo na smrt in ga izročili nevernikom, da ga bodo zasmehovali, bičali in križali, in tretji dan bo vstal«.

Tedaj je stopila k Jezusu mati Zebedejevih sinov s svojima sinovoma, padla predenj in ga nekaj prosila. Rekel ji je: »Kaj hočeš?« Odgovorila mu je: »Reci, naj sedita ta dva moja sinova v tvojem kraljestvu eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.« Jezus je odgovoril: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga moram jaz piti?« Odgovorita mu: »Moreva.« Reče jima: »Moj kelih bosta pila, sedeti pa na moji desnici ali

levici ne gre meni dajati, ampak katerim je pripravil moj Oče.«

Ko je to slišalo drugih deset, so bili nevoljni nad bratoma. Jezus jih je pa poklical k sebi in jim rekel: »Veste, da vladarji narodov nad njimi gospodujejo in velikaši izvršujejo nad njimi oblast. Med vami pa ne bo tako; ampak kdor koli med vami hoče biti velik, bodi vaš strežnik, in kdor koli med vami hoče biti prvi, bodi vaš služabnik. Kakor Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« (Mt 20,17-28)

RAZMIŠLJANJE

Vsakič, ko berem ta evangelijski odlomek, v meni odmevajo besede papeža Frančiška na začetku njegovega pontifikata: »Prava moč je služenje.« Vse njegovo življenje na Petrovem prestolu je dokazovalo to resnico. Njegovo papeštvo je bilo nenehno služenje revnim in potrebnim, učilo nas je, naj bomo Cerkev, ki gre naprej in se damo na voljo vsem.

Kako lahko v vsakdanjem življenju izkusimo moč kot služenje? Ravnati moramo nasprotno od matere Zebedejevih sinov: Ne smemo postaviti veličine, ki jo ponuja svet, pred nalogo, ki nam je zaupana. Tisti, ki iščejo le »glasno ploskanje« za opravljeno dobro, ne bodo nikoli našli pravega zadovoljstva. Nasprotno, služenje drugim je in mora biti vir velikega veselja in notranjega miru. Iz evangelija se naučimo sprejeti mesto, ki nam ga je določil Bog, ne da bi si želeli kaj drugega, niti tistega, kar se zdi čustveno bolj zadovoljivo ali obljublja minljivo zadovoljstvo. Dolgoročno gledano nas bo takšno življenje pustilo prazne in nam odvzelo veselje življenja.

NALOGA ZA DANES

Naredite majhno uslugo nekomu, ne da bi vas drugi pri tem videli.

Tisti čas je rekel Jezus farizejem: Bil je bogatin, ki se je oblačil v škrlat in tančico ter se dan na dan sijajno gostil. In bil je neki revež, po imenu Lazar, ki je ležal pri njegovih vratih, poln čirov, in se je želel nasititi s tem, kar je padalo z bogatinove mize. Pa tudi psi so prihajali in mu lizali čire. Umrl pa je revež in angeli so ga nesli v Abrahamovo naročje. Umrl je tudi bogatin in je bil pokopan.

Ko je v podzemlju trpel muke, je povzdignil svoje oči in zagledal od daleč Abrahama in Lazarja v njegovem naročju. Zaklical je: »Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in mi ohladi jezik, zakaj silno trpim v tem plamenu.« Abraham pa je rekel: »Sin, spomni se, da si prejel dobro v svojem življenju in prav tako Lazar hudo; zdaj se tukaj veseli, ti pa trpiš. Vrh tega je med nami in vami narejen velik prepad, da tisti, ki bi hoteli od tod priti k vam, ne morejo; pa tudi od ondod ne morejo sem.«

In rekel je: »Prosim te torej, oče, da ga pošlješ v hišo mojega očeta; imam namreč pet bratov in te naj posvari, da tudi oni ne pridejo v ta kraj trpljenja.« Abraham pa reče: »Imajo Mojzesa in preroke, te naj poslušajo!« Le-ta je pa odgovoril: »Ne, oče Abraham, temveč, ako pojde do njih kdo izmed mrtvih, se bodo spokorili.« Rekel pa mu je: »Ako ne poslušajo Mojzesa in prerokov, ne bodo verjeli, tudi če kdo od mrtvih vstane.« (Lk 16,19-31)

RAZMIŠLJANJE

Današnji evangelij nas vabi k premišljevanju o velikem problemu našega časa: Pomanjkanju empatije. Bogataš se ni zmenil za ubogega Lazarja; gledal ga je s popolno brezbriznostjo, če ga je

sploh gledal. Njegov edini cilj je bil živeti življenje »v polnosti«, toda ali lahko izkušnjo takega človeka resnično imenujemo »življenje«?

Koliko ljudi danes živi v brezbržnosti in zamiži na eno oko pred potrebami drugih? Verjamejo, da za srečo ne potrebujejo nikogar, in s tem zapravljajo svoje življenje v najkrutejši samoti. To je bila izkušnja bogataša: šele po smrti razume, da je zapravil tako zemeljsko kot večno življenje.

Rad bi se vrnil in živel drugače, a zdaj je prepozno.

Danes razmislimo o svoji brezbržnosti. Odločno se odločimo, da bomo spremenili ta življenjski slog in postali bolj pozorni na potrebe drugih. Post je ugoden: Čas za dajanje miloščine, za poslušanje tistih, ki niso poslušani, in za ljubezen do tistih, ki niso ljubljani.

NALOGA ZA DANES

Danes razmišljajte o tem, kako pozorni ste do potreb drugih in odpravite nagljenost k brezbržnosti do njihovih potreb.

PETEK, 6. MAREC

Tisti čas je rekel Jezus velikim duhovnikom in starešinam ljudstva: »Čujte drugo priliko. Bil je gospodar, ki je zasadil vinograd, ga obdal z ograjo, izkopal v njem tlačilnico in sezidal stolp; dal ga je v najem vinogradnikom in je odpotoval. Ko pa se je približal čas trgatve, je poslal k vinogradnikom svoje služabnike, da bi prejeli pridelek iz njega.

Vinogradniki pa so njegove služabnike zgrabili in so enega pretepli, enega ubili, enega kamnali. Poslal je spet drugih služabnikov, več ko prej, in storili so z njimi prav tako. Nazadnje je poslal k njim svojega sina, misleč: »Mojega sina bodo spoštovali.« Ko so vinogradniki zagledali sina, so rekli med seboj: »To je

dedič! Dajte, ubijmo ga in se polastimo njegove dediščine.< In zgrabili so ga, vrgli iz vinograda in ubili. Kadar torej pride gospodar vinograda, kaj bo storil s temi vinogradniki?«

Reko mu: »Hudobneže bo hudo pokončal in vinograd bo dal v najem drugim vinogradnikom, ki mu bodo dajali pridelek ob svojem času.«

Jezus jim reče: »Ali niste nikoli brali v pismu: »Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen; Gospod je to naredil in čudovito je v naših očeh.< Zatorej vam pravim, da se vam bo Božje kraljestvo vzelo in dalo ljudstvu, ki bo dajalo njegove sadove.« Ko so veliki duhovniki in farizeji slišali njegove prilike, so spoznali, da govori o njih. Skušali so ga prijeti, pa so se zbali ljudstva, ker ga je imelo za preroka.
(Mt 21,33-43.45-46)

RAZMIŠLJANJE

Današnja evangelijska prilika povzema Jezusovo zemeljsko življenje. On je kamen, ki so ga graditelji zavrgli in je postal temeljni kamen pri gradnji Cerkve, novega Božjega ljudstva. S to kratko, a učinkovito priliko Jezus pošilja opozorilo, ki ga žal nihče ne upošteva. Zahvaljujoč njegovi žrtvi za vinograd lahko danes žanjemo sadove vesoljne Cerkve.

Morda danes jemljemo za samoumevno veliko žrtvovanje, ki ga je Jezus dal za svojo Cerkev. Zdi se nam normalno, da je umrl za nas, saj je bilo to njegovo poslanstvo. Vendar ne moremo pozabiti neizmerne trpljenja, povezanega s tem žrtvovanjem, trpljenja, ki se razteza skozi čas vsakič, ko ljubezen potepta sovraštvo. Tudi danes »graditelji sveta« zavračajo »Jezusov vogelni kamen«. Molimo danes za svet in Cerkev. Bogu darujmo Jezusovo in svoje trpljenje, da bi se vojne, nasilje in brezbržnost končale. Svet lahko reši samo Bog. Za to moramo nenehno moliti.

NALOGA ZA DANES

Molite molitev »Oče naš« in jo darujte za mir na svetu in v vsakem človeškem srcu.

SOBOTA, 7. MAREC

Tisti čas so se Jezusu približevali vsi cestnarji in grešniki, da bi ga poslušali. Farizeji in pismouki so godrnjali: »Ta sprejema grešnike in z njimi jé.« Povedal jim je pa to priliko: »Neki človek je imel dva sina. Mlajši izmed njih je rekel očetu: ›Oče, daj mi delež imetja, ki mi gre!‹ In razdelil jima je imetje. Malo dni zatem je mlajši sin spravil vse stvari skupaj in odpotoval v daljno deželo in je tam zapravil svoje imetje z razuzdanim življenjem. Ko je pa vse potrošil, je nastala v tistem kraju huda lakota in je začel stradati. Šel je in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele in ta ga je poslal na svojo pristavo svinje past. In želel se je nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih nihče ni dal. Šel je vase in rekel: ›Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v izobilju, jaz pa tukaj od lakote ginem! Vstal bom in pojdem k svojemu očetu in mu porečem: Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj; nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin, sprejmi me kot katerega svojih najemnikov!‹ In je vstal ter šel k svojemu očetu.

Ko pa je bil še daleč, ga je zagledal njegov oče in milo se mu je storilo; in pritekel je, ga objel in poljubil. Sin mu je pa rekel: ›Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj; nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.‹ Oče pa je velel svojim služabnikom: ›Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite in dajte mu prstan na roko in čevlje na noge; in pripeljite pitano tele in ga zakoljite in jejmo ter se veselimo; ta moj sin je bil mrtev in je

oživel, je bil izgubljen in je najden.< In začeli so se gostiti.

Njegov starejši sin pa je bil na polju. Ko se je domov grede približal hiši, je zaslišal godbo in ples. Poklical je enega izmed služabnikov in vprašal, kaj bi to bilo. Ta mu je rekel: >Tvoj brat je prišel in tvoj oče je zaklal pitano tele, ker ga je spet zdravega dobil.< Ujezil se je in ni hotel vstopiti.

Njegov oče je torej prišel ven in ga pogovarjal. Ta pa je očetu odgovoril: >Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza; pa meni nikoli nisi dal kozliča, da bi se poveselil s svojimi prijatelji. Ko pa je prišel ta tvoj sin, ki je zapravil svoje imetje s hotnicami, si mu zaklal pitano tele.<

On mu je pa rekel: >Sin, ti si vedno pri meni in vse moje je tvoje. Gostiti in razveseliti se pa je bilo treba, ker je bil ta tvoj brat mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden.<< (Lk 15,1-3.11-32)

RAZMIŠLJANJE

Priliko o izgubljenem sinu lahko upravičeno imenujemo prilika o človekovem življenju, pravzaprav prilika o mojem življenju. Človek je izgubljeni sin ali hči v mnogih trenutkih: hrepeni po svobodi in jo vzame v svoje roke, živi življenje po svoje.

Slabo upravljana svoboda vedno vodi do bolečih posledic: trpljenja, bivanjske praznine in pomanjkanja smisla. Svoboda, razumljena na ta način, postane naš utrjen zapor.

Človeštvo je danes povabljeno, da sledi zgledu sina, ki se odloči, da bo ponovno prevzel nadzor nad svojim življenjem in se vrnil k Očetu. To je edina rešitev za iskanje samega sebe.

Premišljujoč o evangeliju se odločimo, da bomo spreobrnili svoja srca tako, da se bomo vrnili v Očetovo hišo, ki je Cerkev. Tu najdemo pomoč, ki jo potrebujemo, da nas sprejme v Njegovo naročje. Ta pomoč so zakramenti. Vrnimo se k iskrenemu sodelovanju pri sveti maši, zakramentu spovedi, češčenju in

molitvi. Videli bomo, da bo naše vsakdanje življenje malo po malo ubralo novo pot, polno smisla. Zmogli se bomo veseliti z Očetom in praznovati na novo odkrito življenje ter končno postati resnično svobodni.

NALOGA ZA DANES

Ponovno preberite priliko o izgubljenem sinu in jo uporabite v svojem življenju tako, da sprejmete odločitve, ki vam bodo pomagale, da se popolnoma vrnete k Očetu.

3. POSTNA NEDELJA, 8. MAREC

Tisti čas je Jezus prišel v samarijsko mesto, imenovano Sihár, blizu posesti, ki jo je Jakob dal svojemu sinu Jožefu. Tam je bil Jakobov studenec. Jezus je bil utrujen od poti in je kar sédel k studencu. Bilo je okrog šeste ure. Tedaj je prišla žena iz Samarije, da bi zajela vode. Jezus ji je rekel: »Daj mi piti!« Njegovi učenci so namreč odšli v mesto, da bi nakupili hrano. Samarijanka mu je tedaj rekla: »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?« (Judje namreč nočejo imeti stika s Samarijáni.) Jezus ji je odgovóril in rekel: »Če bi poznala Božji dar in če bi vedela, kdo je, ki ti pravi: »Daj mi piti«, bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode.« Žena mu je rekla: »Gospod, nimaš s čim zajeti in vodnjak je globok. Od kod imaš torej živo vodo? Si mar ti večji kakor naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak in je iz njega pil on sam, njegovi sinovi in njegova živina?« Jezus je odvrnil in ji rekel: »Vsak, kdor pije od te vode, bo spet žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, ki mu jo bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« Žena mu je rekla: »Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.« Rekel ji je: »Pojdi in pokliči svojega moža in pridi sem!« Žena je odgovorila

in mu rekla: »Nimam moža.« Jezus ji je rekel: »Dobro si rekla: »Nimam moža«; kajti pet mož si imela in ta, ki ga imaš zdaj, ni tvoj mož. To si prav povedala.« Žena mu je dejala: »Gospod, vidim, da si prerok. Naši očetje so častili Boga na tej gori, vi pa pravite, da je kraj, kjer ga je treba častiti, v Jeruzalemu.« Jezus ji je rekel: »Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne boste častili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu. Vi častite, česar ne poznate, mi pa častimo, kar poznamo, kajti odrešenje prihaja od Judov. Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče. Bog je duh, in tisti, ki ga častijo, ga morajo častiti v duhu in resnici.« Žena mu je dejala: »Vem, da pride Mesija (kar pomeni Maziljenec). Ko pride, nam bo vse oznanil.« Jezus ji je rekel: »Jaz sem, ki govorim s teboj.«

Medtem so prišli njegovi učenci in se čudili, da je govoril z žensko, vendar mu nobeden ni rekel: »Kaj bi rad od nje?« ali »Zakaj govoriš z njo?« Tedaj je žena odložila vrč, odšla v mesto in pripovedovala ljudem: »Pridite in pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila. Kaj, če je on Mesija?« Odšli so iz mesta in se napotili k njemu. Medtem so ga učenci prosili in govorili: »Učitelj, jej!« On pa jim je rekel: »Jaz imam za jed hrano, ki je vi ne poznate.« Učenci so tedaj govorili med seboj: »Mar mu je kdo prinesel jesti?« Jezus jim je rekel: »Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo. Ali ne pravite vi: »Še štiri mesece in žetev bo tu.« Glejte, jaz pa vam pravim: Povzdignite oči in pogledjte polja, da so zrela za žetev. Žanjec prejema plačilo in spravlja pridelek za večno življenje, da se bosta skupaj veselila sejalec in žanjec. V tem je namreč resničen izrèk, da »eden seje, drugi žanje«. Poslal sem vas, da boste poželi, za kar se

niste trudili. Drugi so se trudili, vi pa obirate sadove njihovega truda.«

Veliko Samarijanov iz tistega mesta je začelo verovati vanj zaradi žene, ki je pričevala: »Vse mi je povedal, kar sem storila.« Ko so Samarijani prišli k njemu, so ga prosili, naj ostane pri njih; in ostal je tam dva dni. Zaradi njegove besede jih je še veliko več začelo verovati. Ženi pa so govorili: »Ne verjamemo več zaradi tvojega pripovedovanja, kajti sami smo slišali in vemo, da je on resnično odrešenik sveta.« (Jn 4,5-42)

RAZMIŠLJANJE

Beseda, ki nam jo Bog ponuja na to tretjo postno nedeljo, je bogata s simboliko. Za Samarijanko je bil to običajen dan. Kot vsak dan, je tudi danes šla zajemat vodo. Toda tistega dne se je zgodil čudež, ki je za vedno spremenil njeno življenje: Srečala se je z Jezusom. Pri vodnjaku je bila prej žejna, potem pa se je vrnila v mesto kot vrelec žive vode tudi za druge prebivalce Samarije. V trenutku je postala apostol Božjega usmiljenja.

Poglobimo se v lik te srečne ženske. Iskala je srečo in popolno ljubezen, ki bi zadovoljila njeno srce. Jezus razkrije, da je imela veliko mož, vendar nobeden ni mogel zapolniti njene praznine. V bistvu je bila ženska, ki je nenehno iskala. Vse se je spremenilo, ko je prejela milost srečanja z Jezusom, edinim, ki je bil sposoben zapolniti praznino njenega srca.

Mnogi se danes vidimo v Samarijanki. Vsi iščemo polnost, resnično in trajno ljubezen, ki nas lahko globoko gane. To polnost nam lahko da le Bog. On je žuboreči Vir, ki nas lahko napolni. Ne iščimo dlje: potopimo se v globoki vir božanske ljubezni in naši bomo polnost življenja. To je sporočilo te postne nedelje.

NALOGA ZA DANES

Premišljudite o srečanju med Jezusom in Samarijanko in o tem, kaj to pomeni za naše osebno življenje. Jezusa in Samarijanko zamenjajte s svojim imenom in ponovno preberite evangelij.

Ko je prišel Jezus v Nazaret, je v shodnici govoril ljudstvu: »Resnično, povem vam: Nobenega preroka ne sprejmejo v njegovem kraju. V resnici pa vam povem: Mnogo vdov je bilo v Izraelu v Elijevih dnevih, ko se je zaprlo nebo za tri leta in šest mesecev in je nastala velika lakota po vsej deželi: pa k nobeni izmed njih ni bil Elija poslan razen k vdovi v Sarepto na Sidonskem. In mnogo gobavih je bilo v Izraelu ob času preroka Elizeja, pa nobeden izmed njih ni bil očiščen razen Naamana, ki je bil Sirec.« (Lk 4,24-30)

RAZMIŠLJANJE

Jezusove besede v današnjem evangeliju nam razkrivajo njegovo izjemno značajsko moč, ko je utišal tiste, ki so si želeli njegove smrti. Jezus se ni bal oznanjati Resnice na glas, tudi za veliko ceno. Uporabil je vsa sredstva, da bi dosegel najbolj zaprta in trmasta srca. Ni odnehal, niti ko se je znašel na robu gore, le korak stran od tega, da bi bil pahnjen v prepad. Vedel je, da njegova ura še ni prišla in da mora še vedno oznanjati z močjo svoje Besede.

Danes pa se zdi, da je beseda izgubila vso svojo moč. Vse, kar rečemo ali čutimo, je pod vprašajem; vse je postalo relativno. Ne moremo več ločiti resnice od laži. V tem kaosu nam močno manjka Jezusova beseda in njegov pogum, da bi se soočili s tem, kar ni resnica. Pogosto se počutimo izgubljene in obupujemo. Zato se moramo vrniti k Božji besedi, ki jo vsebuje Sveto pismo. V Svetem pismu bomo našli pomoč in pravi pomen vsega. Naj nam današnji evangelij postane povabilo, da ponovno pogosteje beremo Sveto pismo.

NALOGA ZA DANES

Ob koncu dneva razmislite o besedah, ki ste jih danes uporabili, in o tem, kakšen učinek so imele na druge.

Tedaj je Peter pristopil k Jezusu in mu rekel:

»Gospod, če greši zoper mene moj brat, kolikokrat naj mu odpustim? Do sedemkrat?« Jezus mu pravi: »Ne rečem ti: do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat. Zato je nebeško kraljestvo podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi hlapci. Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki je bil dolžan deset tisoč talentov. Ker pa ni imel s čim plačati, je ukazal njegov gospod prodati njega, ženo in otroke in vse, kar je imel, in poplačati. Hlapec pa je padel predenj in ga prosil: »Gospod, potrpi z menoj in vse ti povrnem.« Gospod se je tega hlapca usmilil, ga oprostil in mu dolg odpustil. Ko je pa ta hlapec odšel, je srečal enega svojih sohlapcev, ki mu je bil dolžan sto denarjev, in ga je zgrabil ter davil, govoreč: »Plačaj, kar si dolžan!« Njegov sohlapec pa je padel predenj in ga prosil: »Potrpi z menoj in ti povrnem.« Oni pa ni hotel, ampak je šel in ga dal vreči v ječo, dokler bi ne poplačal dolga.

Ko so pa njegovi sohlapci videli, kaj se je zgodilo, so se zelo užalostili in so šli ves dogodek praviti svojemu gospodu. Tedaj ga je njegov gospod poklical in mu rekel: »Hudobni hlapec, ves tisti dolg sem ti odpustil, ker si me prosil; ali nisi bil torej tudi ti dolžan usmiliti se svojega sohlapca.« In njegov gospod se je razsrdil in ga izročil mučiteljem, dokler bi ne poplačal vsega dolga. Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če iz srca ne odpustite vsak svojemu bratu.« (Mt 18,21-35)

RAZMIŠLJANJE

Vedno moramo odpuščati. To je osrednje sporočilo današnjega evangelija. Upravičeno se sprašujemo skupaj s svetim Petrom:

Kolikokrat moram odpustiti svojemu bratu? In predvsem, zakaj moram to storiti?

Prilika nam ponuja odgovor: Odpustiti moramo, ker nam je Bog prvi odpustil. Jezus je dal svoje življenje za nas in nas odkupil s smrtjo na križu. Rešeni smo po zaslugi njegovega odpuščanja in postali smo bratje in sestre v Kristusu. Zato moramo tudi mi odpustiti.

Odpuščanje nikakor ni lahko dejanje. Ravno nasprotno. Vendar je to dejanje, ki nas osvobaja samih sebe. To notranjo svobodo poznajo le tisti, ki so si upali odpustiti.

Danes se ustavimo v osebni molitvi in preiščljamo o svojem načinu odpuščanja. Kaj je odpuščanje, ki ga dajemo? In kaj je odpuščanje, ki ga prejmemo? Enako pomembno je vedeti, kako odpuščati, kot vedeti, kako odpuščanje prejeti. Odločimo se, da bomo storili svoj del, da bi v svojih srcih ohranili mir, ki ga lahko da le odpuščanje. Odpustimo, odpustimo vedno, odpustimo kot Jezus.

NALOGA ZA DANES

Molite danes za tiste, ki jim ne morete odpustiti.

SREDA, 11. MAREC

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Ne mislite, da sem prišel razvezovat postavo ali preroke; ne razvezovat, marveč dopolnit sem jih prišel. Kajti resnično, povem vam: Dokler ne preide nebo in zemlja, ne bo prešla ne ena črka ali ena pičica postave, dokler se vse ne zgodi. Kdor bo torej kršil katero teh najmanjših zapovedi in bo tako ljudi učil, bo najmanjši v nebeškem kraljestvu. Kdor pa jih bo spolnjeval in učil, bo velik v nebeškem kraljestvu. (*Mt 5,17-19*)

RAZMIŠLJANJE

Bog ne spremeni svojega mnenja. Postava, dana Mojzesu, ni bila napaka in preroki niso zaman vpili. Vse je bila priprava, senca, ki je čakala na Luč. Jezus je ta Luč. V njem Postava ni več zunanje pravilo, zapisano na kamnu, temveč je ponotranjena, izpolnjena v svojem najglobljem in najbolj radikalnem pomenu. Ne gre za konec zapovedi, temveč za začetek odnosa.

Božja zvestoba je takšna, da se niti pičica, prav nič Njegove Besede ne bo izgubilo. Tako natančen in pozoren je do naših potreb, da niti dih Njegove obljube ne bo šel v prazno.

In naša zvestoba? Za razliko od Boga je naša zvestoba zelo krhka. Kolikokrat obljubimo, da bomo sledili evangeliju, nato pa se ob prvi težavi ali skušnjavi umaknemo? Majhni znaki zavezanosti izginejo v vetru posvetnosti in motenj.

Post nam ponuja popoln čas, da obnovimo to poškodovano zvestobo. Ne z lastnimi močmi, temveč s prošnjo k Bogu za milost, da bi posnemali njegovo neomajno zvestobo.

NALOGA ZA DANES

Na koncu dneva odgovorite na to vprašanje: Kdo je zame Bog? Strogi zakonodajalec, ki ga je treba pomiriti, ali Oče, čigar načrt ljubezni se je izpolnil v Kristusu?

ČETRTEK, 12. MAREC

Tisti čas je Jezus izganjal hudega duha, ki je bil nem. Ko je pa hudi duh izšel, je mutec spregovoril in množice so se začudile. Nekateri izmed njih pa so rekli:

»Z Beelzebulom, poglavarjem hudih duhov, izganja hude duhove.« Drugi pa so ga skušali in so zahtevali od njega znamenje z neba.

Toda on je poznal njih misli in jim je rekel:

»Vsako kraljestvo, ki se razdeli zoper sebe, se opustoši in hiša se na hišo zruši. Če je torej tudi satan zoper sebe

razdeljen, kako bo obstalo njegovo kraljestvo, ker pravite, da z Beelzebulom izganjam hude duhove? Če pa jaz z Beelzebulom izganjam hude duhove, s kom jih izganjajo vaši sinovi? Zato bodo oni vaši sodniki. Če pa z Božjim prstom izganjam hude duhove, tedaj je prišlo k vam Božje kraljestvo. Kadar močni z orožjem varuje svoj dom, je na varnem njegovo premoženje; če pa pride močnejši od njega in ga premaga, mu vzame vse orožje, na katero se je zanašal, in razdeli njegov plen. Kdor ni z menoj, je zoper mene, in kdor ne zbira z menoj, raztresa.« (Lk 11,14-23)

RAZMIŠLJANJE

Obtožba, ki je bila izrečena proti Jezusu po ozdravitvi nemega moža, je nesmiselna: delati dobro z uporabo moči zla. Tisti, ki nimajo tehtnih dokazov, se zatekajo k vsem sredstvom napada. Jezus svojim nasprotnikom potrpežljivo razlaga nelogičnost njihovih obtožb. Tudi mi lahko sodimo in obtožujemo nekoga na podlagi videza. Pogosto se pustimo zaslepiti z zavistjo ali nenaklonjenostjo in zapremo svoj um pred temi ljudmi. Zaradi tega izgubimo objektivnost in prenehamo iskati resnico. Kako lahko spremenimo te negativne odnose? Tako, da se spomnimo, da je vsak človek Božji otrok. Če nebeški Oče daje soncu sijati nad dobrimi in hudobnimi, zakaj bi mi prevzeli vlogo sodnika? Drug možen razlog je, da v drugih vidimo tisto, kar sovražimo v sebi: Obsoditi te iste notranje drže pri drugih je lažje kot jih prepoznati pri sebi. Danes razmislimo o svojih odnosih in svojih držah ter naredimo potrebne spremembe, da bomo živeli v ljubezni in harmoniji z vsemi.

NALOGA ZA DANES

Ne dovolite, da se vaša razdraženost pokaže ljudem, ki jih ne marate.

Tisti čas je k Jezusu pristopil neki pismouk in ga vprašal: »Katera je prva med vsemi zapovedmi?« Jezus mu je odgovoril: »Prva zapoved med vsemi je: ›Poslušaj, Izrael, Gospod je naš Bog, edini Gospod. Ljubi torej Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem in vso močjo.« To je prva zapoved. Druga je tej enaka: ›Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.« Večja od teh ni nobena druga zapoved.«

Pismouk pa mu je rekel: »Dobro, učenik, prav si rekel, da je Bog edini in ni drugega razen njega; in da je ljubiti njega z vsem srcem in vsem mišljenjem in vso dušo in vso močjo ter ljubiti bližnjega kakor sam sebe – več kakor vse žgalne in druge daritve.«

Videč, da je razumno odgovoril, mu je Jezus rekel: »Nisi daleč od Božjega kraljestva.« In nihče si ga ni upal še kaj vprašati. (*Mr 12,28-34*)

RAZMIŠLJANJE

Pismouk, predan natančnemu preučevanju Postave, se približa Jezusu. Njegovo iskanje je pristno, noče Jezusu postaviti pasti: »Katera je prva od vseh zapovedi?«

To je vprašanje nekoga, ki, potopljen v tisoč zapovedi, išče središče, bistveno, skupno nit, ki daje smisel vsemu.

Tudi naša srca, preobremenjena s tisoč dolžnostmi, postavljajo isto vprašanje: »Kaj je resnično pomembno? Kaj je središče moje vere?« To je vprašanje, ki ga postavlja Bog sam v nas, ker nas žene k Njemu. Jezus ne ponuja novega odgovora, ampak razkriva, da je ljubezen edina pomembna stvar. Ni zgolj čustvo, ampak ena sama dinamika, ki zajema Boga, bližnjega in nas same.

Človek je morda prikrajšan za vse dobro, toda če ima ljubezen, je najbogatejši človek na svetu. Kaj nam koristi imeti celotno

vesolje, če ni ljubezni? Vsak, ki doživlja osamljenost in čustveno pomanjkanje, to razume. Ljubezen mora postati temeljni zakon našega življenja.

NALOGA ZA DANES

Vprašajte se danes: Katero najgloblje vprašanje trenutno prebiva v mojem srcu? Kaj resnično iščem?

SOBOTA, 14. MAREC

Tisti čas je povedal Jezus to priliko nekaterim, ki so zaupali vase, da so pravični, in so druge zaničevali: »Dva človeka sta šla v tempelj molit, eden farizej in drugi cestninar. Farizej se je ustopil in je sam pri sebi tako molil: ›Bog, zahvalim te, da nisem kakor drugi ljudje: roparji, krivičniki, prešuštniki, ali tudi kakor ta cestninar; postim se dvakrat v tednu, desetino dajem od vsega, kar dobivam‹.

Cestninar pa je stal od daleč in še oči ni hotel povzdigniti proti nebu, ampak se je trkal na prsi in govoril: ›Bog, bodi milostljiv meni grešniku!‹

Povem vam: Ta je šel opravičen na svoj dom, oni pa ne; zakaj vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.« (Lk 18,9-14)

RAZMIŠLJANJE

Evangelij te sobote razkriva pravilen način molitve s pomočjo dveh oseb: farizeja in cestnarja. Farizej se hvali s svojo pravičnostjo in verjame, da ni Bogu nič dolžan. Njegovega usmiljenja ne pričakuje kot darila, temveč ga zahteva kot nagrado za svoje strogo spolnjevanje zapovedi. Njegova napaka je njegova popolna samozavest.

Cestninar pa se zaveda svojih grehov, se tolče po prsih in prosi za odpuščanje. Njegova rešitev je v ponižnosti: Od Boga ne more

zahtevati ničesar, ampak lahko le upa. Popolnoma se zaupa njegovemu usmiljenju, ne lastni moči. Jezus zaključuje: Cestinar se vrne domov opravičen, kajti kdor se poniža, bo povišan. Če molitev meri življenje, potem življenje meri molitev. Molimo, kot živimo, in živimo, kot molimo. Naš položaj pred Bogom razkriva, kdo smo v globini.

Vprašajmo se: Kakšno je stanje našega načina molitve? In kakšne spremembe prinaša v naša življenja? Odgovori bodo razkrili naše resnično bistvo.

NALOGA ZA DANES

Čez dan pogosto ponavljajte cestinarjevo molitev: »O Bog, bodi usmiljen meni, grešniku.«

4. POSTNA NEDELJA, 15. MAREC

Tisti čas je šel Jezus iz templja in zagledal človeka, ki je bil slep od rojstva. Njegovi učenci so ga vprašali: »Učitelj, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je rodil slep?« Jezus je odgovoril: »Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak na njem naj se razodénejo Božja dela. Dokler je dan, moramo opravljati dela tistega, ki me je poslal. Pride noč, ko nihče ne more delati. Dokler sem na svetu, sem luč sveta.«

Ko je to izgovoril, je pljunil na tla in s slino naredil blato. Pomazal mu je z blatom oči in mu rekel: »Pojdi in se umij v vodnjaku Síloa!« (kar v prevodu pomeni Poslani). Odšel je torej in se umil. Ko se je vrnil, je videl. Sosedje in tisti, ki so ga prej videli, da je bil berač, so govorili: »Ali ni to tisti, ki je posedal in beračil?« Eni so govorili: »On je,« medtem ko so drugi govorili: »Ne, podoben mu je.« Sam pa je govoril: »Jaz sem.« Rekli so mu tedaj: »Kako so se ti torej oči odprle?« On pa je dejal: »Tisti človek, ki se imenuje Jezus, je naredil blato, mi z njim

pomazal oči in mi rekel: »Pojdi v Sílloo in se umij«.

Šel sem tja, se umil in spregledal.« Rekli so mu: »Kje je tisti?« Dejal jim je: »Ne vem.«

Človeka, ki je bil prej slep, so odvedli k farizejem. Tisti dan, ko je Jezus narédil blato in mu odprl oči, je bila sobota. In farizeji so ga spet spraševali, kako je spregledal. Dejal jim je: »Blata mi je dal na oči, nato sem se umil in vidim.« Nekateri izmed farizejev so tedaj govorili: »Ta človek ni od Boga, ker ne spoštuje sobote.« Drugi pa so govorili: »Kako bi grešnik mogel delati takšna znamenja?« In bil je razdor med njimi. Slepemu so tedaj ponovno rekli: »Kaj praviš o njem, ker ti je odprl oči?« On pa je rekel: »Prerok je.«

Judje niso hoteli verjeti, da je bil slep in da je spregledal, dokler niso poklicali staršev tega, ki je spregledal.

Vprašali so jih: »Je to vaš sin, o katerem pravite, da se je rodil slep? Kako, da zdaj vidi?« Starši so odgovorili in rekli: »Veva, da je to najin sin in da se je rodil slep; kako to, da zdaj vidi, pa ne veva, in kdo mu je odprl oči, midva ne veva. Njega vprašajte. Dovolj je star. Sam naj govori o sebi.« To so rekli njegovi starši, ker so se bali Judov; Judje so namreč že sklenili, da bodo vsakogar, ki ga bo priznal za Mesija, izobčili iz shodnice. Zato so njegovi starši rekli: »Dovolj je star, njega vprašajte«. Tedaj so farizeji drugič poklicali človeka, ki je bil prej slep, in mu rekli: »Daj čast Bogu! Mi vemo, da je ta človek grešnik.« On pa je odgovóril: »Če je grešnik, ne vem. Eno pa vem, da sem bil slep in da zdaj vidim.« Tedaj so mu rekli: »Kaj ti je storil? Kako ti je odprl oči?« Odgovóril jim je: »Povedal sem vam že, pa niste poslušali. Čemu hočete znova slišati? Bi mar tudi vi radi postali njegovi učenci?«

In ozmerjali so ga in mu rekli: »Ti si njegov učenec, mi pa smo Mojzesovi učenci. Mi vémo, da je Mojzesu govóril Bog; o tem pa ne vemo, od kod je.« Mož jim je odvrnil in

rekel: »To je res čudno, da ne véste, od kod je, meni pa je odprl oči. Vémo, da Bog grešnikov ne usliši. Kdor pa Boga časti in spolnjuje njegovo voljo, téga usliši. Od vekomaj se ni slišalo, da bi kdo od rojstva slepemu odprl oči. Če ta ne bi bil od Boga, ne bi mógel ničesar storiti.« Odgovorili so in mu rekli: »Ves si rôjen v grehah, pa nas boš učil?« In vrgli so ga ven.

Jezus je slišal, da so ga vrgli ven. Našel ga je in mu je rekel: »Veruješ v Sina človekovega?« In ta je odgovóril ter rekel: »Kdo je to, Gospod, da bi veroval vanj?« Jezus mu je rekel: »Videl si ga; ta, ki govori s teboj, ta je.« Tedaj je dejal: »Verujem, Gospod,« in se je pred njim poklonil do tal. In Jezus je rekel: »Za sodbo sem prišel na ta svet, da bi videli tisti, ki ne vidijo, in oslepeli tisti, ki vidijo.« To je slišalo nekaj farizejev, ki so bili pri njem in so mu rekli: »Smo morda tudi mi slepi?« Jezus jim je dejal: »Če bi bili slepi, bi ne imeli greha. Ker pa pravite: ›Vidimo‹, vaš greh ostane.« (Jn 9,1-41)

RAZMIŠLJANJE

Četrta postna nedelja pripoveduje o izjemnem čudežu: Ozdravitvi moža, ki se je rodil slep. Ta mož je prejel dar vida samo po Jezusovi besedi. Edino dejanje, ki se je zahtevalo od slepega moža, je bilo, da se umije v vodnjaku Siloa, kar pomeni natančneje »Poslan«. Sam Kristus nas pošilja, nas umiva s svojo krvjo, da bi postali čisti za Božje kraljestvo.

Kaj to čudovito ozdravljenje pomeni za nas danes? Napolnjuje nas z velikim upanjem in zaupanjem v Jezusovo božansko moč. Vsi smo bili slepi – duhovno nesposobni videti Resnico – in dar vida smo prejeli od Jezusa, po Cerkvi in njenih zakramentih.

Danes slepota ni toliko nezmožnost videti sveta, temveč nezmožnost videti Drugega in globokega smisla življenja. Ne moremo videti Kristusa v obrazu trpečega brata niti prepoznati

Božje roke v vsakdanjih dogodkih. Da bi pobegnili iz te senčne ječe, moramo storiti isto dejanje kot slepi mož iz Siloa.

To očiščenje se ne doseže s človeško močjo, temveč z vodo svete spovedi in blatom ponižnosti. Samo s priznanjem lastnih grehov in klečanjem pred Gospodom se bo naš duhovni vid obnovil in končno bomo lahko videli Resnico, ki rešuje.

NALOGA ZA DANES

Danes pristopite k zakramentu spovedi ali pa si določite točen termin, kdaj boste spoved opravili. Če ne morete prejeti zakramentov zato, ker niste cerkveno poročeni, potem zmolite kesanje v veri, da Gospod pozna, ve, razume in odpušča.

PONEDELJEK, 16. MAREC

Tisti čas je Jezus iz Samarije odšel v Galilejo. Sam Jezus je namreč pričal, da prerok nima časti v domačem kraju. Ko je prišel v Galilejo, so ga Galilejci sprejeli, ker so vse vedeli, kar je bil storil v Jeruzalemu ob prazniku; kajti tudi oni so bili šli k prazniku. Prišel je torej spet v Kano Galilejsko, kjer je bil spremenil vodo v vino. Bil je pa neki kraljevi uradnik, čigar sin je bil bolan v Kafarnaumu. Ko je ta slišal, da je Jezus došel iz Judeje v Galilejo, je prišel k njemu in prosil, naj pride in ozdravi njegovega sina; bil je namreč že na tem, da umrje. Jezus mu je tedaj rekel: »Če ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete.« Kraljevi uradnik mu pravi: »Gospod, stopi tja, preden moj otrok umrje!« Jezus mu reče: »Pojdi, tvoj sin živi.« Mož je verjel besedi, ki mu jo je rekel Jezus, in je šel.

Že na poti pa so mu prišli naproti služabniki in povedali, da njegov sin živi. Povprašal jih je torej po uri, ob kateri mu je odleglo. Rekli so mu: »Včeraj ob sedmi

uri ga je pustila mrzlica.« Oče je tedaj spoznal, da ob tisti uri, ob kateri mu je Jezus rekel: »Tvoj sin živi«. In veroval je on in vsa njegova hiša. To je bil že drugi čudež, ki ga je Jezus storil po svojem prihodu iz Judeje v Galilejo. (Jn 4,43-54)

RAZMIŠLJANJE

Današnji evangelij nas popelje v Kano, kjer se je voda spremenila v vino, in nam predstavi žalostnega očeta, kraljevega uradnika, ki prosi Jezusa, naj pride v Kafarnaum in reši njegovega umirajočega sina. Sprva njegova vera temelji na potrebi po fizičnem znamenju. Toda Jezus ga preizkuša: »Če ne boste videli znamenj in čudežev, ne boste verjeli.«

Pravi nauk tega odlomka je skok od vere, ki zahteva, da vidimo, k veri, ki verjame Besedi. Uradnik se ne prepira, ne vztraja pri fizični prisotnosti Jezusa; sprejme ukaz: »Pojdi, tvoj sin živi.« In tukaj se skriva čudež vere: Verjel je besedi in se odpravil. Začel je pot, zaupajoč nečemu, česar ni videl, je pa slišal.

Kolikokrat, potopljeni v svoje skrbi, prosimo Boga za oprijemljiv dokaz, vidno znamenje, preden zaupamo? Gospod nas prosi, da storimo enako dejanje vere kot uradnik; da hodimo, delamo in živimo v zaupanju, da je njegova beseda, četudi izrečena od daleč, že učinkovita in delujoča. Pravi čudež je, da uradnik s svojo vero ni rešil le svojega sina, ampak je prinesel vero celotni svoji družini.

NALOGA ZA DANES

Na koncu dneva razmislite, kolikokrat ste prosili za oprijemljiv dokaz Božje pomoči.

Bil je judovski praznik in Jezus se je napotil v Jeruzalem. V Jeruzalemu pa je pri Ovčjih vratih kopališče, ki se po hebrejsko imenuje Betsata in ima pet stebrenikov. V teh je ležala velika množica bolnikov: slepih, hromih, sušičnih.

Bil je pa tam neki človek, ki je bil 38 let bolan. Jezus ga je videl ležečega in, ker je vedel, da je že dolgo bolan, mu je rekel: »Ali hočeš ozdraveti?« Bolnik mu je odgovoril: »Gospod, nimam nikogar, ki bi me dejal v vodo, kadar voda zapliva; medtem ko se jaz tja pomikam, pa vstopi pred menoj kdo drug.« Jezus mu reče: »Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi!« In takoj je mož ozdravel, vzel posteljo in hodil.

Tisti dan pa je bila sobota. Judje so zato govorili ozdravljenцу: »Sobota je, ne smeš postelje nositi.« On jim je odgovoril: »Tisti, ki me je ozdravil, mi je rekel: »Vzemi svojo posteljo in hodi.« Vprašali so ga: »Kdo je tisti, ki ti je rekel: »Vzemi in hodi?« Toda ozdravljenec ni vedel, kdo je. Jezus se je bil namreč umaknil, ker je bila množica ondi. Pozneje ga je našel Jezus v templju in mu rekel: »Glej, ozdravel si, ne greši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega.« Mož je odšel in Judom povedal, da je Jezus tisti, ki ga je ozdravil. Zaradi tega, ker je Jezus delal taka dela v soboto, so ga Judje preganjali. (Jn 5,1-3.5-16)

RAZMIŠLJANJE

Evangelij pred nas postavi moža, ki je bil osemintrideset let bolan pri kopališču Betsata. To obdobje dolge bolezni simbolizira ne le telesno bolezen, temveč tudi našo dolgoletno navado mlačnosti in duhovne pasivnosti. Jezus prekine to mlačnost s prodornim vprašanjem: »Ali želiš ozdraveti?« Možev odgovor ni prošnja,

temveč opravičilo: »Nimam nikogar ... drug se spušča pred mano.« Pravo ozdravljenje zahteva predvsem korenito dejanje volje; naše svetosti ni mogoče prenesti na druge, niti našega spreobrnjenja ne pripisati neuspehu drugih.

Jezus, Gospod milosti, naredi takojšen čudež z ukazom: »Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi.« Vera ni nikoli statična. Jezus nas vabi, da dvignemo svojo voljo in hodimo, nosimo breme, ki je nas nekoč nosilo. Evangelij nas danes poziva, naj prekinimo svojo nedejavnost, priznamo svojo dolgoletno »slepoto« in se odgovorno odzovemo na Kristusovo povabilo. Ne moremo več počivati na lovorikah; poklicani smo, da kar najbolje izkoristimo postni čas.

NALOGA ZA DANES

Odločite se danes, da se boste izognili vsaki skušnjavi, ki bi lahko oslabila vašo voljo.

SREDA, 18. MAREC

Tisti čas je Jezus rekel Judom: »Moj Oče dela doslej, tudi jaz delam.« Zaradi tega so ga Judje še bolj želeli umoriti, ker ni samo sobote kršil, ampak tudi Boga imenoval svojega Očeta in se delal enakega Bogu. Jezus se je torej oglasil in jim govoril: »Resnično, resnično, povem vam: Sin ne more delati sam od sebe ničesar razen, kar vidi, da dela Oče; kar koli namreč dela on, dela enako tudi Sin. Oče namreč ljubi Sina in mu kaže vse, kar sam dela; in še večja dela ko ta mu bo pokazal, da se boste čudili. Kakor namreč Oče obuja mrtve in oživlja, tako tudi Sin oživlja, katere hoče. Kajti Oče tudi ne sodi nikogar, temveč je vso sodbo dal Sinu, da bi vsi častili Sina, kakor častijo Očeta; kdor ne časti Sina, ne časti Očeta, ki ga je poslal.

Resnično, resnično, povem vam: Kdor posluša mojo besedo in veruje njemu, ki me je poslal, ima večno življenje in ne pride v sodbo, ampak je prestopil iz smrti v življenje. Resnično, resnično, povem vam: Pride ura in je že zdaj, ko bodo mrtvi slišali glas Božjega Sina in kateri ga bodo slišali, bodo živeli. Kajti kakor ima Oče življenje sam v sebi, tako je dal tudi Sinu, da ima življenje sam v sebi. In dal mu je oblast, da sodi, ker je Sin človekov. Ne čudite se temu; kajti pride ura, v kateri bodo vsi, ki so v grobeh, zaslišali njegov glas: in kateri so delali dobro, bodo vstali k življenju, kateri pa so delali hudo, bodo vstali k obsodbi. Jaz ničesar ne morem delati sam od sebe: kakor slišim, tako sodim; in moja sodba je pravična, ker ne iščem svoje volje, ampak, voljo tistega, ki me je poslal. (Jn 5,17-30)

RAZMIŠLJANJE

Jezusove besede v današnjem evangeliju postavljajo ključno vprašanje: Ali resnično poznamo Očeta? Ali imamo resnično ali lažno podobo Boga? Jezus je prišel, da bi razodel pristen obraz Očeta: ljubezen. Ljubezen med Očetom in Sinom je tako popolna, da ustvarja tretjo osebo Trojice: Svetega Duha. Ko pogledamo ta odnos med božanskima osebama, razumemo Kristusovo delovanje: On doseže tisto, kar vidi delati Očeta, in razodeva popolno enost v Ljubezni.

Kaj ta resnica pomeni za nas? Ustvarjeni smo bili v ljubezni, da bi ljubili. Naše življenje najde smisel le, če se čutimo sprejete in ljubljene. Jezus je s tem, ko je dal svoje življenje na križu, izpolnil poslanstvo, da nas vrne k tej globoki resnici in nas povabi, da živimo v Svetem Duhu tako, da ljubimo Boga ter naše brate in sestre.

Danes prisluhujemo Jezusovim besedam. Spreobrnimo svoja srca in se vrnimo k našemu edinemu in najpomembnejšemu

poslanstvu na tej zemlji: ljubiti. Ko ljubimo, življenje dobi globok pomen in nas že zdaj uvaja v naš največji cilj: večno življenje.

NALOGA ZA DANES

Danes se zavežite, da boste v svojih dejanjih in vedenju ljubili vse ljudi, ki jih srečate na svoji poti.

ČETRTEK, 19. MAREC– SVETI JOŽEF

Jakob je imel sina Jožefa, moža Marije, iz katere je bil rojen Jezus, ki je Kristus. Z rojstvom Jezusa Kristusa pa je bilo tako: Ko je bila njegova mati Marija zaročena z Jožefom, je bila, preden sta prišla skupaj, noseča od Svetega Duha. Ker je bil njen mož, Jožef, pravičen in je ni hotel osramotiti, jo je sklenil skrivaj odsloviti.

Ko je to premišljeval, glej, se mu prikaže v spanju Gospodov angel in pravi: »Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi svoje žene Marije; kar je namreč spočela, je od Svetega Duha. Rodila bo sina, ki mu daj ime Jezus, ker bo on odrešil svoje ljudstvo njegovih grehov.« Ko se je Jožef zbudil iz spanja, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. (Mt 1,16.18-21,24)

RAZMIŠLJANJE

Bog je potreboval Marijo, da bi na svet pripeljal svojega Sina, a potreboval je tudi svetega Jožefa, tega pravičnega in poštenega moža. Kaj bi bila Marija brez Jožefa ali Jožef brez Marije? Jezus se je odločil, da se bo rodil v sveti družini, da bi človeške družine naučil prave poti do pristne ljubezni.

Kaj nas uči sveti Jožef? Uči nas popolne predanosti poslanstvu, ki mu ga je zaupal Bog. Svojo vlogo je znal prevzeti s polno odgovornostjo in diskretno skrbel za zemeljske potrebe Marije in Jezusa.

Danes Cerkev slavi tega velikega moža, moža in očeta. Njegov pogum nas napolnjuje z močjo, njegova nežnost nam vliva upanje, njegova tišina pa ovija naša srca v Božjo skrivnost. Sveti Jožef, naš najmočnejši zaščitnik, prosi za nas!

NALOGA ZA DANES

Izmolite molitev »Tebi, sveti Jožef« in mu priporočite svoje zemeljsko poslanstvo.

K tebi, o sveti Jožef, pribežimo v svojih stiskah, in ko smo na pomoč poklicali tvojo sveto nevesto, prosimo zaupljivo tudi tvojega varstva. Pri ljubezni, ki te je vezala z brezmadežno Devico, Božjo Materjo, in pri očetovski ljubezni, s katero si objemal dete Jezusa, te ponižno prosimo, ozri se milostno na delež, ki ga je pridobil Jezus s svojo krvjo, in pomagaj nam v naših potrebah s svojo močjo in priprošnjo.

O skrbni varuh Svete družine, varuj izvoljeno ljudstvo Jezusa Kristusa; odvrni od nas, ljubezni polni oče, vsako kugo zmot in greha. Podpiraj nas milostno iz nebes, o mogočni naš varuh, v tem boju zoper moči teme, in kakor si nekdanj otel dete Jezusa iz smrtne nevarnosti, tako brani zdaj sveto Cerkev Božjo sovražnega zalezovanja in vsakega nasprotovanja. Varuj nas vsekdar, da bomo po tvojem zgledu in s tvojo pomočjo mogli sveto živeti, srečno umreti in doseči večno zveličanje v nebesih. Amen.

Tisti čas je Jezus hodil po Galileji; po Judeji namreč ni hotel hoditi, ker so ga Judje hoteli umoriti. Bil pa je blizu judovski šotorski praznik. Ko pa so bili njegovi bratje odšli na praznik, je šel tudi sam, ne očitno, ampak bolj na skrivaj.

Govorili so tedaj nekateri izmed Jeruzalemčanov: »Ali ni ta tisti, ki ga hočejo umoriti? In glejte, očitno govori, pa mu nič ne rečejo. Ali so morda res voditelji spoznali, da je on Kristus? Toda o tem vemo, od kod je, o Kristusu pa nihče ne bo vedel, od kod je, kadar pride.« Zaklical je torej Jezus, ko je učil v templju: »Mene poznate in tudi veste, od kod sem! In vendar nisem prišel sam od sebe, ampak biva v resnici tisti, ki me je poslal, in tega vi ne poznate. Jaz ga poznam, ker sem od njega in me je on poslal.«

Hoteli so ga torej prijeti, a nihče ni stegnil rok po njem, ker še ni bila prišla njegova ura. (Jn 7,1-2.10.25-30)

RAZMIŠLJANJE

Zmeda glede Jezusove identitete. Ljudje so razdvojeni, ne vedo, kaj naj verjamejo. Ne morejo ga sprejeti v svoja srca kot Mesija in Odrešenika, dezorientirani, kajti on presega ustaljene okvirje njihovih predstav. Koliko teh primerov še vedno vidimo v naši družbi! Ljudje, ki ne vidijo, čeprav imajo oči, in ne slišijo, čeprav imajo ušesa. In če pogledamo sebe, kako zaprti smo za tiste, ki ne verujejo in so drugačni od nas!

Jezus je prišel na zemljo, da bi dal svoje življenje za vse, vključno s tistimi, ki se zdijo "čudni" ali "neodrešljivi". Tudi zanje je umrl in jih želi vzeti s seboj v nebesa.

Današnji evangelij nas spodbuja, da brez zadržkov odpremo svoja srca in se zavežemo, da bomo sprejeti, in če je mogoče, ponovno sprejeli tudi tiste, ki jih imamo za oddaljene.

NALOGA ZA DANES

Čez dan se zavežite, da boste vsakemu namenili prijazno besedo ali prijazno gesto.

SOBOTA, 21. MAREC

Ko so nekateri iz množice slišali Jezusove besede, so govorili: »On je zares prerok.« Drugi so rekli: »To je Kristus.« Nekateri pa so govorili: »Menda vendar Kristus ne pride iz Galileje? Ali ne pravi pismo, da pride Kristus iz Davidovega rodu in iz mesta Betlehem, kjer je bil David?« Nastal je torej zaradi njega med množico razpor. Nekateri izmed njih so ga hoteli prijeti, toda nihče ni stegnil rok po njem.

Služabniki so se vrnili k velikim duhovnikom in farizejem in ti so jim rekli: »Zakaj ga niste privedli?« Služabniki so odgovorili: »Nikoli noben človek ni tako govoril.« Farizeji so jim odgovorili: »Ste se mar dali tudi vi preslepiti? Ali je mar vero vanj sprejel kdo izmed voditeljev ali izmed farizejev? A ta drhal, ki ne pozna postave, prekleti so!« Nikodem, ki je bil prej prišel k njemu in je bil eden izmed njih, jim je rekel: »Ali mar naša postava koga sodi, če ga prej ne zasliši in ne pozve, kaj dela?« Odgovorili so mu: »Kaj si tudi ti iz Galileje? Preišči in spoznaj, da iz Galileje noben prerok ne vstane.« In odšli so vsak na svoj dom. (Jn 7,40-53)

RAZMIŠLJANJE

"Nihče ni govoril tako kot On!" Ni čudno, saj je On Božja Beseda, ki je postala meso, Beseda, po kateri je Oče ustvaril svet. Kljub svojemu božanskemu kraljevanju je prišel med svoje, a njegovi ga niso sprejeli. Zavrnitev Jezusa je zavrnitev sprejema Božje ljubezni v svoja srca. Kakšna večja tragedija lahko doleti človeka kot to, da ne prepozna in ne sprejme Boga, ki živi med nami?

Kar se je zgodilo Judom, se lahko zgodi tudi nam danes: Morda ne prepoznamo Boga, ko gre mimo. Kdaj gre Bog mimo nas? Vsakič, ko naletimo na potrebo, na katero se moramo odzvati, četudi s preprostim nasmehom, če ne moremo storiti ničesar več. Bog se skriva tudi v medsebojni ljubezni: med starši in otroki, med zakoncema, med prijatelji. Kjer je ljubezen, tam je Bog. Imeti moramo široko odprte oči, da bi opazili vsako Njegovo prisotnost med nami. Tudi mi ponavljajmo skupaj s služabniki iz evangelija: »Nihče ni govoril tako kot ta človek.« Vztrajno poslušajmo njegove besede in jih udejanjajmo, da bi postali sami sol zemlje in luč sveta.

NALOGA ZA DANES

Molite danes za vse svoje znance in sorodnike ter prosite za božji blagoslov v njihovih življenjih.

5. POSTNA NEDELJA, 22. MAREC

Tisti čas je bil neki bolnik, Lazar iz Betánije, iz vasi Marije in njene sestre Marte. Marija je bila tista, ki je Gospoda maznila z dišavnim oljem in mu obrisala noge s svojimi lasmi. Njen brat Lazar je bil bolan. Sestri sta tedaj poslali Jezusu sporočilo: »Gospod, glej, tisti, ki ga imaš rad, je bolan.« Ko je Jezus to slišal, je rekel: »Ta bolezen ni za smrt, ampak v Božje veličastvo, da bo po njej poveličan Božji Sin.«

Jezus je ljubil Marto, njeno sestro in Lazarja. Ko je torej slišal, da je bolan, je ostal še dva dni v kraju, kjer je bil. Nato je rekel učencem: »Pojdimo spet v Judejo.« Učenci so mu dejali: »Učitelj, pravkar so te hoteli Judje kamnati, pa greš spet tja?« Jezus je odgovoril: »Ali nima dan dvanajst ur? Če kdo hodi podnevi, se ne spotakne, ker vidi luč tega sveta; če pa kdo hodi okrog ponoči, se spotakne, ker v njem ni luči.«

To je rekel, in nato jim je dejal: »Naš prijatelj Lazar spi, vendar grem, da ga zbudim.« Učenci pa so mu rekli: »Gospod, če spi, bo ozdravel.« Jezus je govoril o njegovi smrti, oni pa so mislili, da govori o navadnem spanju. Tedaj jim je Jezus povedal odkrito: »Lazar je umrl. Zaradi vas pa se veselim, da nisem bil tam, da boste verovali. A pojdimo k njemu!« Tomaž, ki se je imenoval Dvojček, je tedaj rekel součencem: »Pojdimo še mi, da umremo z njim!«

Ko je torej Jezus prišel, je zvedel, da je Lazar že štiri dni v grobu. Betánija pa je blizu Jeruzalema, približno petnajst stadijev od njega. Veliko Judov je prišlo k Marti in Mariji, da bi ju tolažili zaradi njunega brata. Ko je Marta slišala, da prihaja Jezus, mu je šla naproti; Marija pa je sedela doma.

Marta je tedaj rekla Jezusu: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne umrl; a tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, kar koli ga zaprosiš.« Jezus ji je rekel: »Tvoj brat bo vstal.« Marta mu je dejala: »Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan.« Jezus ji je rekel: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?« Odgovorila mu je: »Da, Gospod. Trdno verujem, da si ti Kristus, Božji Sin, ki prihaja na svet.« In ko je to rekla, je odšla in poklicala Marijo, svojo sestro. Skrivala ji je dejala: »Učitelj je tukaj in te kliče.« Ko je ta to slišala, je hitro vstala in mu šla naproti.

Jezus še ni prišel v vas; še vedno je bil na kraju, kjer mu je prišla naproti Marta. Judje, ki so bili pri njej v hiši in jo tolažili, so videli, da je Marija hitro vstala in odšla ven. Stopili so torej za njo, ker so mislili, da je šla h grobu, da bi tam jokala. Marija je prišla tja, kjer je bil Jezus. Ko ga je zagledala, mu je padla k nogam in mu rekla: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl.« Ko je

Jezus videl, da joka in da jokajo tudi Judje, ki so prišli z njo, ga je do srca ganilo in je vzdrtél. In dejal je: »Kam ste ga položili?« Rekli so mu: »Gospod, pridi in poglej!« Jezus se je zjokal. Judje so tedaj govorili: »Glejte, kako ga je imel rad.« Nekateri izmed njih pa so dejali: »Ali ni mógel on, ki je slepemu odprl oči, tudi storiti, da bi ta ne umrl?«

Jezus je bil v sebi spet ganjen in je šel h grobu. Bila je to votlina in pred njo je bil prislonjen kamen. Jezus je rekel: »Odstranite kamen!« Marta, sestra umrlega, mu je dejala: »Gospod, že ima zadah, saj je četrty dan mrtev.« Jezus ji je rekel: »Ti mar nisem rekel, da boš videla Božje veličastvo, če boš verovala?« Odstranili so torej kamen; Jezus pa je vzdignil oči in rekel: »Oče, zahvaljujem se ti, ker si me uslišal. Vedel sem, da me vselej uslišiš, toda zaradi množice, ki stoji okrog mene, sem rekel, da bi verovali, da si me ti poslal.«

In ko je to izrekel, je zaklical z močnim glasom: »Lazar, pridi ven!« In umrli je prišel ven. Noge in roke je imel povezane s povôji in njegov obraz je bil ovit s prtom. Jezus jim je rekel: »Razvežite ga in pustíte, naj gre!« Veliko Judov, ki so prišli k Mariji in videli, kaj je stóril, je začelo verovati vanj. (Jn 11,1-45)

RAZMIŠLJANJE

Evangelij pete postne nedelje nas popelje v Betanijo, pred zapečaten Lazarjev grob. Tu se razkrije vrhunec Kristusove moči in predvsem njegovo človeško srce. Jezus je jokal. Ta jok ni znak šibkosti, temveč globokega sočutja do človeške bolečine in do izgubljenega prijatelja. Toda Jezus se ne ustavi pri žalovanju, prosi, naj odvalijo kamen, kar zahteva njihovo pa tudi naše sodelovanje. Pred vsakim čudežem mora biti najprej naša pripravljenost, naše sodelovanje. Najprej moramo odstraniti ovire, ki jih postavljamo med seboj in Gospodovo milostjo.

"Lazar, pridi ven!" Ta klic, ki odmeva v grobu, ni namenjen le njegovemu pokojnemu prijatelju, ampak vsakemu od nas. Kako pogosto se počutimo duhovno zaviti v povoje notranje smrti – zakrknjenosti, obupa, globoko zakoreninjenega greha? Kristus nas kliče, da »pridemo ven« iz svojih bivanjskih grobov, da pustimo, da njegova Beseda oživi dele nas samih, za katere verjamemo, da so izgubljeni. Novo življenje ni le prihodnji dogodek, ampak se začne v trenutku, ko se odzovemo na ta klic k vstajenju.

NALOGA ZA DANES

Če lahko, pristopite k zakramentu spovedi in doživite duhovno obujenje po milosti Kristusovega križa.

PONEDELJEK, 23. MAREC

Tisti čas je šel Jezus na Oljsko goro. Zjutraj je zopet prišel v tempelj in vse ljudstvo je prihajalo k njemu; in sedel je ter jih učil. Kar pripeljejo pismouki in farizeji ženo, zasačeno pri prešuštvovanju, jo postavijo v sredo in mu rečejo: »Učenik, ta žena je bila zasačena v prešuštvovanju. V postavi nam Mojzes ukazuje take kamnati, kaj pa ti praviš?« To so govorili, ker so ga skušali, da bi ga mogli tožiti. Jezus pa se je pripognil in je s prstom pisal po tleh.

Ko ga pa niso nehali vpraševati, se je vzravнал in jim rekel; »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« In spet se je pripognil in pisal po tleh. Ko so pa to slišali, so drug za drugim odhajali ven, počenši od najstarejših – in ostal je sam in žena v sredi. Jezus se je vzravнал in ji rekel: »Žena, kje so? Te ni nobeden obsodil?« Ona je rekla: »Nobeden, Gospod.« In Jezus je rekel: »Tudi jaz te ne bom obsodil. Pojdi in odslej ne greši več!« (Jn 8,1-11)

RAZMIŠLJANJE

Kolikokrat človeku manjka zadržanosti pri sojenju in obsojanju drugih! Z grobimi šalami in ogovarjanjem se uničuje dostojanstvo drugih.

Dostojanstvo najbolj ranljivih se krši z nasmehi in šepetanimi frazami, zaupne skrivnosti se izdajajo in udarjamo od zadaj z žaljivkami, zlobo in obrekovanjem. Brez poguma, da bi pokazali svoj obraz.

In kako pogosto sami ravnamo tako? Pozabljamo na bratstvo in postajamo neusmiljeni tožniki. Današnji evangelij nas vabi, da razmislimo o svojih besedah in dejanjih. V kolikšni meri se pustimo voditi Božji milosti in v kolikšni meri smo pripravljeni metati kamenje v druge?

Danes se ustavimo in resno sprašujemo svojo vest: Katere ljudi obrekujemo ali sodimo? In sprejmimo konkretne odločitve za spremembo naših odnosov.

NALOGA ZA DANES

Na koncu dneva premislite, kako se je uresničevala vaša odločitev, da ne boste nikogar sodili.

TOREK, 24. MAREC

Tisti čas je rekel Jezus farizejem: »Jaz grem in iskali me boste in v svojem grehu umrli. Kamor jaz grem, vi ne morete priti.« Judje so torej govorili: »Se bo mar usmrtil, ker pravi: ›Kamor jaz grem, vi ne morete priti?‹« In rekel jim je: »Vi ste od tu doli, jaz sem od zgoraj; vi ste od tega sveta, jaz nisem od tega sveta. Zato sem vam rekel, da boste v svojih grehih umrli. Ako ne boste verovali, da sem jaz, boste namreč umrli v svojih grehih.« Rekli so mu torej: »Kdo si ti?« Jezus jim je odgovoril: »Prav to, kar vam govorim. Mnogo imam o vas govoriti in soditi; ali ta, ki me je poslal, je resničen

in jaz svetu govorim to, kar sem od njega slišal.« In niso spoznali, da jim je govoril o Očetu.

Jezus je torej rekel: »Ko boste povišali Sina človekovega, takrat boste spoznali, da sem jaz in da nič ne delam sam od sebe, ampak tako govorim, kakor me je učil Oče. In tisti, ki me je poslal, je z menoj; ni me pustil samega, kajti jaz delam vedno to, kar je njemu všeč.« Ko jim je to govoril, so mnogi verovali vanj. (Jn 8,21-30)

RAZMIŠLJANJE

Farizeji sprašujejo, kdo je Jezus. Potem, ko so bili priča neštetim čudežem, ko so poslušali modrost njegovih nauk in ga videli moliti k Očetu z zaupanjem ljubljenega otroka, še vedno ne vedo, kdo je. Ničesar niso razumeli, ker so bili preveč osredotočeni na lastne presoje in domnevno resničnost svojega znanja. Bili so preveč sebični, da bi gledali dlje od lastnih prepričanj.

Enako se lahko zgodi tudi nam, kristjanom danes. Lahko poslušamo besede evangelija in jih ne razumemo ali pa ne verjamemo, da so povsem resnične. Tudi mi lahko dvomimo v Boga in njegove vsakodnevne čudeže.

Se lahko izognemo padcu v past farizejstva? Osvoboditi se moramo svoje sebičnosti in domneve, da vemo vse in vemo bolje. Posvetimo več časa poslušanju Božje besede in odprimo svoj razum Božji modrosti. Le tako bo naša miselnost oblikovala Božja miselnost, ki nam bo pomagala, da bomo tudi mi z vsem srcem verovali v Kristusa.

NALOGA ZA DANES

Ponovno natančno preberite današnji evangelij in razmislite o tem, kdo je Jezus za vas in kako poslušate njegovo besedo.

Tisti čas je bil angel Gabriel od Boga poslan v galilejsko mesto, ki se imenuje Nazaret, k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija. Ko je prišel k njej, je rekel: »Pozdravljena, milosti polna, Gospod je s teboj!« Pri teh besedah se je prestrašila in je razmišljala, kaj naj pomeni ta pozdrav.

Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in Sin Najvišjega; Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida, kraljeval bo Jakobovi hiši vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca.«

Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko moža ne poznam?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Božji Sin. In glej, tvoja sorodnica Elizabeta je tudi spočela sina v svoji starosti; in to je šesti mesec njej, ki je nerodovitna; kajti pri Bogu ni nič nemogoče.«

Marija je rekla: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje. (Lk 1,26-38)

RAZMIŠLJANJE

Oznanjenje ni le pripoved o dogodku, temveč model za vsako srečanje z Bogom. Angel Gabrijel vstopi v navadno hišo v Nazaretu in nagovori Marijo s korenitim povabilom: »Zdrava, milosti polna! Gospod je s teboj.«

Marijin prvi odziv je zmeda. Ta zmeda je merilo resnosti srečanja, ko Bog vdre v naša življenja, tega ne stori, da bi potrdil naše gotovosti, ampak da bi preobrnil naša pričakovanja. Ne odpravi naših strahov, ampak jih pomiri z gotovostjo Navzočnosti:

»Ne boj se, kajti našla si milost pri Bogu.« Marija, soočena z Božjim načrtom, ga ne zavrne, ampak se odpre Božjemu nadnaravnemu delovanju v svojem življenju.

Marija je vzor prave vere. Naša srca, tako kot srce Device Marije, so poklicana, da se osvobodijo sebičnih načrtov in sprejmejo Besedo, ki prinaša odrešenje. Vsakič, ko odgovorimo s ponižnim in brezpogojnim »da«, dovolimo, da se Kristus ponovno rodi v svet skozi naša življenja in našo poslušnost.

NALOGA ZA DANES

Molite vesele skrivnosti svetega rožnega venca in premišlujte o velikih stvareh, ki jih je Bog dosegel v Marijinem življenju in v vašem življenju.

ČETRTEK, 26. MAREC

Tisti čas je rekel Jezus Judom: »Resnično, resnično, povem vam: Če kdo moj nauk spolni, vekomaj ne bo videl smrti.« Judje so mu rekli: »Zdaj smo spoznali, da imaš hudega duha. Abraham je umrl in preroki in ti praviš: ›Če kdo moj nauk spolni, vekomaj ne bo okusil smrti‹. Ali si ti večji kot naš oče Abraham, ki je umrl? Tudi preroki so umrli; koga sam sebe delaš?« Jezus je odgovoril: »Ko bi jaz častil sam sebe, bi moja čast ne bila nič. Moj Oče je, ki me časti, on, o katerem vi pravite: naš Bog je; pa ga ne poznate, a jaz ga poznam. In ko bi rekel, da ga ne poznam, bi bil podoben vam, bi bil lažnik. Toda poznam ga in njegovo besedo spolnjujem. Vaš oče Abraham se je silno veselil, da bo videl moj dan; videl ga je in se vzradoval.« Judje so mu torej rekli: »Še petdeset let nimaš in si Abrahama videl?« Jezus jim je rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Preden je bil Abraham, sem jaz.«

Tedaj so pograbili kamne, da bi jih vrgli vanj, Jezus pa se je skril in odšel iz templja. (Jn 8,51-59)

RAZMIŠLJANJE

Jezus izreče presenetljivo obljubo: »Če kdo spolni moj nauk, ne bo nikoli videl smrti.« To ni le tolažba, temveč korenita potrditev njegove moči, da lahko podeli večno življenje tukaj in zdaj. Judje ga obtožujejo, da ga je obsedel hudi duh, in ga izzivajo: »Kdo misliš, da si?« Toda Jezus preusmeri pozornost s svoje osebe na svoj odnos z Očetom in razkrije svojo Božjo naravo z močno izjavo: »Preden se je rodil Abraham, sem jaz.« Dvigovanje kamenja proti njemu je dejanje nekoga, ki se noče soočiti z resnico, ki presega običajen miselni okvir in vsako človeško predstavo. Slepota Judov izvira iz dejstva, da čeprav trdijo, da imajo Boga za svojega Očeta, ga v resnici ne poznajo. Imajo zunanje zapovedi, ne pa odnosa. Našemu duhovnemu življenju grozi ista past: poznavanje navad in pravil, ne pa Kristusove ljubezni. Izziv za nas je, da opustimo logiko kamenja in obtožb ter vstopimo v logiko Besede, ki nas prosi, da verjamemo ne le v to, kar vidimo, ampak v moč Njega, ki je večna Ljubezen.

NALOGA ZA DANES

Živite ta novi postni dan z odločitvijo, da ne boste nikogar sodili in pomagali tistim, ki so v stiski.

PETEK, 27. MAREC

Tisti čas so Judje pograbili kamne, da bi kamnali Jezusa. Jezus jim je rekel: »Mnogo dobrih del sem vam pokazal od Očeta; zaradi katerega teh del me hočete kamnati?« Judje so mu odgovorili: »Zaradi dobrega dela te ne kamnamo, ampak zaradi bogokletja, ker se ti, ki si človek, delaš Boga.« Jezus jim je odgovoril: »Ali ni

zapisano v vaši postavi: »Jaz sem rekel: bogovi ste? Če je imenoval bogove tiste, katerim je bila govorjena Božja beseda, in se pismo ne more ovreči: ali boste njemu, ki ga je Oče posvetil in poslal na svet, očitali: »Bogokletno govoriš«, ker sem rekel: Sin Božji sem? Če ne vršim del svojega Očeta, mi nikar ne verujte; če pa jih vršim, tudi če meni ne verujete, verujte delom, da boste spoznali in se prepričali, da je Oče v meni in jaz v Očetu.«

Hoteli so ga zgrabiti, pa se je umaknil njihovi roki. Odšel je spet čez Jordan, v tisti kraj, kjer je Janez najprej krščeval, in je tam ostal. Mnogo jih je prišlo k njemu in so govorili: »Janez ni storil nobenega čudeža; toda vse, kar je rekel Janez o njem, je bilo resnično.« In mnogo jih je tam sprejelo vero vanj. (*Jn 10,31-42*)

RAZMIŠLJANJE

Napetost med Jezusom in Judi je zdaj na vrhuncu. Strogo nadzirajo njegova dejanja; čakajo na napačen korak, da bi ga lahko obtožili. Jezus se brani s sklicevanjem na vse dobro, ki ga je storil med ljudmi, in jih s svojimi besedami poskuša prepričati v razumnost. Žal nič in nihče, niti sam Bog, ne more spremeniti njihovega trmastega prepričanja. Jezusa bodo Judje obsodili na smrt. Današnji evangelij nas sooča z dramo in krhkostjo naše svobode. Biti svoboden je neizmeren dar, a se nam lahko zlahka izmakne. Prava svoboda namreč zahteva odgovornost življenja po Božji postavi.

Danes premišljujmo o svojih odločitvah in globini naše vere v Jezusove besede. Ali verjamemo, da je On Resnica in Življenje? Popolnoma se mu zaupajmo, še posebej v tem vrhuncu postnega časa.

NALOGA ZA DANES

Danes premišljujmo o pomenu Jezusovih besed: »Jaz sem Božji Sin.«

Tisti čas je mnogo Judov, ki so bili prišli k Mariji in Marti, in so videli, kaj je Jezus storil, verovalo vanj; nekateri izmed njih pa so odšli k farizejem in so jim povedali, kaj je Jezus storil. Veliki duhovniki in farizeji so torej sklicali zbor in so govorili: »Kaj naj počnemo, ker ta človek dela mnogo čudežev? Če ga tako pustimo, bodo vsi verovali vanj in prišli bodo Rimljani ter pokončali naš kraj in naš narod.«

Eden izmed njih, Kajfa, ki je bil tisto leto veliki duhovnik, jim je rekel: »Vi nič ne veste in ne pomislite, da je za vas bolje, da eden umrje za ljudstvo in ne propade ves narod.« Tega pa ni rekel sam od sebe, ampak je kot veliki duhovnik tistega leta prerokoval, da mora Kristus umreti za narod; pa ne samo za narod, ampak da bi zbral razkropljene Božje otroke. Od tega dne je bilo torej med njimi sklenjeno, da ga usmrtijo.

Jezus torej ni več očitno hodil med Judi, ampak je odšel od tam v pokrajino blizu puščave, v mesto Efrem, in se je tam mudil z učenci. Bila pa je blizu judovska velika noč in mnogo ljudi z dežele je šlo pred veliko nočjo v Jeruzalem, da bi se očistili. Iskali so Jezusa ter v templju stoje med seboj govorili: »Kaj se vam zdi? Ali pride na praznik?« Veliki duhovniki in farizeji pa so bili dali povelje, naj naznani, če kdo zve, kje je, da ga bodo prijeli. (*Jn 11,45-57*)

RAZMIŠLJANJE

Sinedrij se ne sestane, da bi preiskoval resnico o Jezusu, temveč da bi ocenil njegov politični vpliv. Bojijo se, da bodo Rimljani, če bodo vsi verjeli vanj, posredovali in uničili njihov narod in tempelj. Logika je zgolj človeška in samoohranitvena. V tem ozračju odmevajo cinične besede velikega duhovnika Kajfe: »Za vas je bolje, da en človek umre za ljudstvo.« Ta stavek, ki ga

narekujeta preračunljivost in strah, Sveti Duh nevede spremeni v vzvišeno prerokbo: Jezus mora umreti, ne zato, da bi rešil narod pred oblastjo Rima, ampak da bi ponovno združil vse razkropljene Božje otroke.

Odločitev, da ubijejo Jezusa, rojena iz strahu in politične »smotrnosti«, postane sredstvo, s katerim se uresničuje Božji univerzalni načrt. Ta dinamika nas vabi k razmisleku: Celo naše odločitve, naši strahovi in celo naše napake lahko v skrivnostni Božji previdnosti prispevajo k večjemu dobremu, kot ga lahko dojamemo. Skrivnost trpljenja nam kaže, da človeško logiko »reši samega sebe« prevrača božja logika žrtvovanja, ki ustvarja enost in življenje za vse.

NALOGA ZA DANES

Zmolite križev pot in se tako pripravite na vstop v veliki teden.

CVETNA NEDELJA, 29. MAREC

Evangelij pri blagoslovu zelenja

Ko so se približali Jeruzalemu in prišli do Bétfage ob Oljski gori, je Jezus poslal dva učenca in jima rekel: »Pojdita v vas, ki je pred vama, in takoj bosta našla privezano oslco in oslička pri njej. Odvežita ju in ju pripeljita k meni. Če vama kdo kaj poreče, recita: ›Gospod ju potrebuje,‹ in takoj ju bo poslal.« To pa se je zgodilo, da se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku, ki pravi: »Povejte sionski hčeri: Glej, tvoj kralj prihaja k tebi, krotak, jezdi na oslici in na osličku, mladiču vprežne živali.«

Učenca sta šla in storila, kakor jima je Jezus naročil. Pripeljala sta oslco in njenega mladiča, položila nanju svoja plašča in Jezus je sédel gor. Zelo veliko ljudi iz množice je razgrnilo na pot svoje plašče, drugi pa so lomili veje z dreves in jih razgrinjali na pot. In množice,

ki so šle pred njim in za njim, so vzklikale: »Hozána Davidovemu sinu! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Hozana na višavah!«

Ko je prišel v Jeruzalem, se je vse mesto razburkalo in govorilo: »Kdo je to?« Množice pa so govorile: »To je prerok, Jezus iz Nazareta v Galileji.« (Mt 21,1-11)

RAZMIŠLJANJE

Tukaj smo na začetku velikega tedna, vrhunca celotnega liturgičnega leta. Med postom smo se pripravljali, da bi te intenzivne dni živeli ob Jezusu, od trpljenja do slave njegovega vstajenja.

Cvetna nedelja nas vabi, da srečamo Kristusa in ga sprejmemo v svoja srca kot Kralja in Gospoda. Pred njim razprostrimo ne le palmove vejice, temveč tudi hvalo in zahvalo za dar odrešenja. Pojmo mu »Hozana!« in mu sledimo na poti v Jeruzalem, spremljajoč ga z našo iskreno ljubeznijo.

»Hozana« ne sme biti površinsko veselje, temveč globoko zavedanje, da sprejemamo Mesija, ki nas prosi, naj se otresemo posvetnega hrupa in mu sledimo na križevem potu. To je začetek poti, na kateri se bodo vzkliki kmalu spremenili v tišino.

Cvetna nedelja nas takoj sooči s šibkostjo naše vere. Danes smo pripravljene vzklikati Hozana, toda ali bomo zmožni ostati zvesti, ko bo množica čez nekaj dni vzklikala: "Križaj ga?"

Sledimo Jezusu v Getsemani in na Kalvarijo, ne kot radovedni gledalci, temveč kot učenci, pripravljene deliti breme križa, edine poti do luči vstajenja.

NALOGA ZA DANES

Pristopite k sveti spovedi in se tako pripravite, da boste dobro doživeli veliki teden in veliko noč.

Šest dni pred veliko nočjo je prišel Jezus v Betanijo, kjer je bival Lazar, ki ga je Jezus obudil od mrtvih. Napravili so mu tam gostijo in Marta je stregla, Lazar pa je bil eden izmed tistih, ki so bili z njim pri mizi. Marija je vzela funt dragocenega olja iz pristne narde in je mazilila Jezusu noge ter mu jih brisala s svojimi lasmi, in hiša se je napolnila z vonjem olja. Rekel je tedaj eden izmed njegovih učencev, Juda Iškarjot, ki ga je pozneje izdal: »Zakaj se to olje ni prodalo za tristo denarjev in razdalo ubogim?« Tega pa ni rekel, kakor da bi ga skrbeli ubogi, ampak ker je bil tat in je imel denarnico ter je izmikal, kar se je vanjo devalo. Jezus je rekel: »Pusti jo, prihranila ga je za moj pogrebni dan. Uboge imate namreč vedno med seboj, mene pa nimate vedno.« Velika množica Judov je zvedela, da je tam, in prišli so ne le zaradi Jezusa, marveč da bi videli tudi Lazarja, ki ga je bil obudil od mrtvih. Sklenili pa so veliki duhovniki umoriti tudi Lazarja, ker je mnogo Judov zaradi njega odhajalo in verovalo v Jezusa. (Jn 12,1-11)

RAZMIŠLJANJE

Dogodek v Betaniji nam predstavi dejanje Ljubezni v njeni najresničnejši obliki: Marija ne štedi z ničimer. Vzame dišečo čisto nardo, najdragocenejše mazilo, in Jezusu mazili noge. Celotna hiša se napolni z vonjem, vidnim in otipljivim znamenjem prisotnosti žrtve. Prava ljubezen ne razmišlja o ceni; prepozna edinstvenost Ljubljenega in se brez zadržkov podari, ponuja tisto, kar je najdragocenejše.

Martina velikodušnost izzove posmehljivo preračunljivost Jude Iškarjota. Njegovo vprašanje: »Zakaj tega mazila niso prodali ... in ga dali revnim?«, razkriva hinavščino srca, ki uporablja dobroto kot pretvezo za prikrivanje sebičnosti in pohlepa. Juda Marti na

videz očita pomanjkanje ljubezni, s tem pa razkrije svojo lastno sebičnost in iskanje osebne koristi. Jezus razkrinka njegove prave namene in postavi prednost: »Pusti jo, prihranila ga je za moj pogrebni dan. Uboge imate namreč vedno med seboj, mene pa nimate vedno.«

Poklicani smo biti budni pred svojimi notranjimi »Judi«: tistimi glasovi, ki kritizirajo češčenje in predanost. To so glasovi, ki nas vabijo, naj »se znajdemo«, glasovi, ki govorijo, kako je »resnično« življenje drugačno od idealov Jezusovega nauka. V resnici pa gre za pomanjkanje prave ljubezni do Kristusa in sočloveka.

NALOGA ZA DANES

Danes mazilite noge svojih bratov z nardo dobrote.

TOREK, 31. MAREC

Tisti čas, ko je bil Jezus pri mizi s svojimi učenci, se je zgrozil v duši in je zatrdil: »Resnično, resnično, povem vam; eden izmed vas me bo izdal.« Učenci so se spogledali, ker niso vedeli, o kom govori. Slonel pa je pri mizi na Jezusovih prsih njegov učenec, ki ga je Jezus ljubil. Njemu torej pomigne Simon Peter in mu reče: »Vprašaj, kdo je tisti, o katerem govori.« Ta se skloni na Jezusove prsi in mu reče: »Gospod, kdo je?« Jezus odgovori: »Tisti je, kateremu bom pomagal grižljaj in mu ga dal.« Pomoči torej grižljaj in ga da Judu, sinu Simona Iškarijota. Po grižljaju – tedaj je šel satan vanj. Jezus mu pravi: »Kar misliš storiti, stori brž.«

Nobeden od teh, ki so bili pri mizi, pa ni spoznal, zakaj mu je to rekel. Ker je namreč Juda imel denarnico, so nekateri menili, da mu Jezus naroča: »Nakupi, česar nam je treba za praznik,« ali naj da kaj ubogim. Oni je torej grižljaj vzel in takoj odšel. Bila pa je noč.

Ko je odšel, je Jezus rekel: »Zdaj je Sin človekov proslavljen in Bog je proslavljen v njem. Če je Bog proslavljen v njem, ga bo tudi Bog v sebi proslavil: in proslavil ga bo kmalu. Otročiči, še malo časa bom med vami. Iskali me boste in, kakor sem rekel Judom, tudi zdaj vam pravim: Kamor jaz grem, vi ne morete priti.« Simon Peter mu reče: »Gospod, kam greš?« Jezus mu odgovori: »Kamor grem, zdaj ne moreš iti za menoj, pojdeš pa pozneje.« Peter mu reče: »Zakaj bi ne mogel zdaj iti za teboj? Življenje dam zate.« Jezus odgovori: »Življenje daš zame? Resnično, resnično povem ti: Ne bo petelin zapel, dokler me trikrat ne zatajiš.«
(Jn 13,21-33.36-38)

RAZMIŠLJANJE

Napoved »Eden izmed vas me bo izdal!« razkriva Jezusovo globoko osamljenost. Učenik, čeprav pozna Judovo srce, naredi še zadnje, dokončno dejanje prijateljstva: ponudi mu pomočeni grižljaj, kar je v judovski kulturi znak zaupanja in časti. To zadnje dejanje ljubezni je dokončni dokaz, da ga Jezus ne prepušča zakrnjenosti njegovega srca. Toda Juda zavrne usmiljenje in sprejme temo: »Takoj je šel ven. In bila je noč.« Ta noč ni le ura, ampak stanje duše, za katero se je odločil, duhovno stanje izdajalca.

Takoj ko Juda odide, Jezus reče: »Zdaj je Sin človekov poveličan.« To je protislovje velikega tedna. Jezusova slava se ne začne s posvetnim zmagoslavjem, ampak v trenutku, ko je izdaja izvršena in se začenja pot trpljenja.

Tudi naše duhovno življenje ne najde izpolnitve v uspehu, temveč v ponižnem sprejemanju osebne križi in v tem, da se zaupamo Kristusu, tudi ko se zdi, da okoliščine prinašajo le temo in poraz. Naša resnična slava, tako kot Jezusova, se kaže v naši popolni zvestobi Očetu.

NALOGA ZA DANES

Pomislite danes na svoje izdaje Jezusa in njegove Cerkve ter prosite za odpuščanje v osebni molitvi.

SREDA, 1. APRIL

Tedaj je šel eden izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Juda Iškarijot, k velikim duhovnikom in rekel: »Kaj mi hočete dati in jaz vam Jezusa izdam?« Ti pa so mu določili trideset srebrnikov, in odslej je iskal prilike, da bi ga izdal. Prvi dan opresnikov so pristopili učenci k Jezusu in rekli: »Kje hočeš, da ti pripravimo velikonočno jagnje?« Rekel je: »Pojdite v mesto k temu in temu in mu recite: ›Učenik pravi: Moj čas je blizu, pri tebi hočem obhajati veliko noč s svojimi učenci.« Učenci so storili, kakor jim je bil Jezus naročil, in so pripravili velikonočno jagnje.

Ko se je pa zvečerilo, je bil z dvanajsterimi pri mizi in je med jedjo rekel: »Resnično, povem vam: Eden izmed vas me bo izdal.« Silno so se užalostili in so začeli drug za drugim vpraševati: »Gospod, ali sem jaz?« Odgovoril je: »Kateri je z menoj pomočil roko v skledo, ta me bo izdal. Sin človekov sicer gre, kakor je o njem pisano, toda gorje tistemu človeku, ki bo Sina človekovega izdal, bolje bi bilo zanj, ko bi se ne bil rodil.« Spregovoril je izdajalec Juda ter rekel: »Učenik, ali sem jaz?« Reče mu: »Ti si.« (Mt 26,14-25)

RAZMIŠLJANJE

Evangelij velike srede razkriva odziv učencev na napoved izdaje. Globoko žalostni se spogledajo in Jezusu postavijo ključno vprašanje: »Ali sem jaz, Gospod?« To vprašanje je izhodišče vse resnične postne duhovnosti. Ne sprašujejo »Kdo je on?«, ne sodijo drugih, ampak »Ali sem jaz?«, in s tem ponižno dvomijo o

lastni zvestobi. Prepoznavanje možnosti izdaje v naših srcih je prvi korak k temu, da se ji izognemo.

»Ali sem jaz, Gospod?« mora postati osrednja molitev vsakega kristjana v velikem tednu. Povabljeni smo, da soočimo svoje srce z brezpogojno Jezusovo ljubeznijo. Juda je Jezusa izdal za trideset srebrnikov, toda za kakšen pičli dobiček (navado, maščevanje, minljiv užitek) vsak dan mi izdajamo milost, ki smo jo prejeli? Veliki teden nas poziva, da snamemo maske, da iskreno pogledamo v svojo temo in prosimo za milost, da bi prepoznali svoje šibkosti, da bomo lahko ostali za mizo z Gospodarjem in ne ne bomo šli ven v noč.

NALOGA ZA DANES

Naredite seznam tridesetih srebrnikov, za katere ste se odločili izdati Jezusa.

VELIKI ČETRTEK, 2. APRIL

¹ Pred velikonočnim praznikom je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, skazal svojim ljubezen do konca. ² Med večerjo – ko je bil hudič Judu, Simonovemu sinu, Iškarijotu, v srce že vdihnil, naj ga izda – je, ³ ker je vedel, da mu je Oče vse dal v roke, da je prišel od Boga in da odhaja k Bogu, ⁴ vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel prt in se opasal. ⁵ Potem je v umivalnik vlil vode in začel učencem umivati noge in jih brisati s prtom, s katerim je bil opasan. ⁶ Pride k Simonu Petru; ta mu pa reče: »Gospod, ti mi hočeš noge umiti?« ⁷ Jezus mu odgovori: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj ne razumeš, a spoznal boš pozneje!« ⁸ Peter mu reče: »Ne boš mi nog umival, nikoli ne!« Jezus mu odgovori: »Ako te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj.« ⁹ Simon Peter mu reče: »Gospod, ne le moje

noge, ampak tudi roke in glavo!»¹⁰ Jezus mu pravi: »Kdor se je skopal, mu ni treba drugega, kot da si umije noge, pa je ves čist. Tudi vi ste čisti, toda ne vsi.«¹¹ Vedel je namreč, kdo ga bo izdal, zato je rekel: »Niste vsi čisti.«¹² Ko jim je torej umil noge, vzel vrhnje oblačilo in spet sédel, jim je rekel: »Veste, kaj sem vam storil: »¹³ Vi me kličete: ‚Učenik‘ in ‚Gospod‘, in prav pravite; saj to sem. »¹⁴ Ako sem torej jaz, Gospod in Učenik, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu noge umivati. »¹⁵ Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali, kakor sem vam jaz storil. (Jn 13,1-15)

RAZMIŠLJANJE

Jezus »je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, in jim je izkazal ljubezen do konca«. To »do konca« zajema dvojni dar tiste noči: postavitve evharistije in ponižno dejanje umivanja nog. Obe Jezusovi dejanji razkrivata, da je Božja ljubezen popolna, brez zadržkov ali razlik, sposobna poklekniti celo pred srcem izdajalca.

Ko smo soočeni s takšno ljubeznijo, je edini primeren odgovor, ki ga lahko damo, popolna daritev svojega življenja v hvaležnosti. Jezus nam po umivanju nog reče: »Dal sem vam namreč zgled, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz storil vam.« Biti kristjan pomeni ljubiti in služiti do konca. Naše življenje je že bilo odkupljeno z Njegovim Telesom in Krvjo (evharistijo) in očiščeno z Njegovim služenjem (umivanjem nog). Najbolj pristen način, da se Mu zahvalimo, je, da prevzamemo nalogo in pravico, da se sklonimo in umijemo noge drugim, s čimer damo svoje življenje v službo Njegovi Ljubezni.

NALOGA ZA DANES

Vsaj 15 minut častimo Najsvetejše in zaupamo Jezusu celotno življenje.

Nesel si je križ in šel proti kraju, ki se imenuje Kraj lobanje, po hebrejsko Gólgota. Tam so ga križali in z njim vred dva druga, na vsaki strani enega, v sredi pa Jezusa. Pilat je napravil tudi napis in ga postavil na križ. Napisano pa je bilo: ›Jezus Nazaréčan, judovski kralj.‹ Ta napis je bralo veliko Judov, ker je bil kraj, kjer so križali Jezusa, blizu mesta, in je bilo napisano hebrejsko, latinsko in grško. Judovski véliki duhovniki so tedaj govorili Pilatu: »Ne piši: ›Judovski kralj‹, ampak da je on rekel: ›Judovski kralj sem.‹« Pilat je odvrnil: »Kar sem napisal, sem napisal.«

Ko so vojaki križali Jezusa, so mu vzeli oblačila – razdelili so jih na štiri dele, za vsakega vojaka po en del – in suknjo. Suknja pa je bila brez šiva, od vrha scela stkana. Med seboj so se dogovorili: »Nikar je ne parajmo, ampak žrebajmo zanjo, čigava bo,« da se je tako izpolnilo Pismo, ki pravi: ›Razdelili so si moja oblačila in za mojo suknjo so žrebali.‹ In vojaki so to storili.

Poleg Jezusovega križa pa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopájeva in Marija Magdalena. Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem je rekel učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi. Ker je Jezus vedel, da je že vse izpolnjeno, in da bi se izpolnilo Pismo, je rekel: »Žejen sem.« Tam je stala posoda, polna kisa. V kis namočeno gobo so nataknili na hizóp in mu jo podali k ustnicam. Ko je

Jezus vzel kisa, je rekel: »Izpolnjeno je.« In nagnil je glavo in izdihnil.

Ker je bil dan pripravljana na praznik in zato, da telesa čez soboto ne bi ostala na križu (kajti tisto soboto je bil velik praznik), so Judje prosili Pilata, naj bi jim strli noge in jih sneli. Prišli so torej vojaki in strli noge prvemu in drugemu, ki sta bila križana z Jezusom. Ko so prišli do Jezusa in videli, da je že mrtev, mu niso strli nog, ampak mu je eden izmed vojakov s sulico prebodel stran in takoj je pritekla kri in voda. Tisti, ki je videl, je pričeval in njegovo pričevanje je resnično. On ve, da govori resnico, da bi tudi vi verovali. To se je namreč zgodilo, da se je izpolnilo Pismo: Nobena izmed njegovih kosti se ne bo zlomila. In spet drugo Pismo pravi: Gledali bodo vanj, ki so ga prebodli. (Jn 18,1-19,42)

RAZMIŠLJANJE

Evangelij velikega petka nam predstavlja najvišje dejanje Božje ljubezni: smrt na križu. V tej strašni uri On ne misli le na izpolnitev prerokb Svetega pisma, temveč na trpeče človeštvo, ki ga predstavljajo tisti, ki so tam z Njim. Ko zagleda svojo mater Marijo in učenca, ki ga je ljubil, ju zaupa drug drugemu: »Žena, glej, tvoj sin!« Ta gesta ni le dejanje sinovske ljubezni, temveč rojstvo Cerkve in zaupanje vsakega vernika Marijinemu Srcu. Pod križem samota in ljubezen dosežeta svoj najvišji izraz: »Glej, tvoj sin!« Tudi mi smo poklicani stati blizu križa, ne le kot gledalci, ampak kot zvesti učenci. Stati z Jezusom ne pomeni le častiti njegovo žrtev, pomeni tudi stati blizu vsem, ki trpijo, ki nosijo fizični ali duhovni križ. Jezusova »žej« se nadaljuje še danes v žej po ljubezni, pravičnosti in tolažbi za toliko ljudi. Naša naloga je, da ponudimo ponižno in prisotno podporo, sprejememo krik trpljenja

in se odzovemo z ljubeznijo. Križ tako postane izhodišče, s katerega se učimo sočutja in pristnega bratstva.

NALOGA ZA DANES

Živite danes v popolni tišini in premišlujte o Jezusovi veliki ljubezni do vas.

VELIKA SOBOTA, 4. APRIL – JEZUS LEŽI V GROBU

Potem je Jožef iz Arimatêje, ki je bil Jezusov učenec, toda iz strahu pred Judi na skrivaj, prosil Pilata, da bi odnesel Jezusovo telo. In Pilat je dovolil. Prišel je torej in odnesel njegovo telo. Prišel pa je tudi Nikodém, tisti, ki je najprej ponoči prišel k Jezusu, in prinesel okrog sto funtov zmesi mire in alóje. Vzela sta torej Jezusovo telo in ga z dišavami vred povila s povôji, kakor imajo Judje navado pokopavati. Na kraju, kjer je bil Jezus križan, pa je bil vrt in na vrtu nov grob, v katerega še nihče ni bil položen. Ker je bil grob blizu, sta zaradi judovskega dneva pripravljanja Jezusa položila tja. (Jn 19,38-42)

RAZMIŠLJANJE

Velika sobota je dan velike liturgične tišine. Cerkev se ustavi ob grobu in zre v Jezusovo telo, položeno v grob. To je dan, ko vlada tema odsotnosti. Ta tišina ni prazna, ampak je polna odločnega pričakovanja in prečiščene vere. To je čas, da se združimo z Marijo in učenci, se zberemo v molitvi in meditaciji, da bi razumeli globino skrivnosti Kristusove smrti. Sprejeti tišino pomeni: priznati človeško nemoč in pripraviti srce, da sprejme tisto, kar presega vso logiko.

Ta dan premora je edini način, da resnično sprejmemo oznanilo vstajenja. V srcu teme in tišine se skriva največje upanje. Velika sobota nas kliče, naj bomo budni in naj gori svetilka vere, saj le iz

najgloblje teme lahko zasije luč Vstalega z nepričakovanim sijajem. Post, molitev in čakanje postanejo naš način priprave na velikonočno vigilio, ko bo bolečino dokončno premagalo veselje in zmaga Življenja.

NALOGA ZA DANES

Med veliko tišino te sobote razmislite, kako zelo potrebujete razsvetljenje luči Vstalega.

VELIKA NOČ

GOSPODOVEGA VSTAJENJA, 5. APRIL

Prvi dan tedna je prišla Marija Magdalena navsezgodaj, še v temi, h grobu in je videla, da je kamen odstranjen od groba. Tedaj je stekla in prišla k Simonu Petru in k drugemu učencu, ki ga je imel Jezus rad, ter jima rekla: »Gospoda so vzeli iz groba in ne vemo, kam so ga položili.« Peter in óni drugi učenec sta šla ven in se odpravila h grobu. Skupaj sta tekla, vendar je drugi učenec Petra prehítel in prvi prišel h grobu. Sklônil se je in videl povôje, ki so ležali tam, vendar ni vstopil. Tedaj je prišel tudi Simon Peter, ki je šel za njim, in stopil v grob. Videl je povôje, ki so ležali tam, in prtič, ki je bil na Jezusovi glavi, a ne ob povôjih, temveč posebej zvit na drugem mestu. Tedaj je vstopil tudi oni drugi učenec, ki je prvi prišel h grobu; in videl je in veroval. Nista še namreč razumela Pisma, da mora Gospod vstati od mrtvih. (Jn 20,1-9)

RAZMIŠLJANJE

Velikonočno jutro se ne začne z gromkim prikazovanjem, temveč s tekom. Peter in Janez tečeta proti grobu, gnana od ljubezni in hrepenenja po resnici.

Ko prideta do groba, so znamenja tiha, a zgovorna: prtič in zapuščeni platneni povoji. Ni telesa, ni sledu kraje, ampak je red

in praznina. V tem »videnju« drugi učenec naredi preskok: »Videl je in verjel«. Oznanilo vstajenja nas napolni z neizrekljivim veseljem, saj je smrt, naš največji strah, dokončno premagana. To veselje je dar, ki izhaja iz končnega razumevanja, da se je Sveto pismo izpolnilo: Tisti, ki smo ga ljubili, ni več ujetnik smrti. Za nas kristjane velika noč ni preprosto praznovanje preteklega zgodovinskega dogodka, temveč vsakoletna obnova resnice, ki oblikuje sedanost. Živeti Veliko noč pomeni izstopiti iz "grobov" svojih navad in razočaranj ter verjeti v moč novega življenja, ki nam ga daje Kristus. Vsako leto nas vstajenje kliče, da odložimo svoje "prtiče in povoje" žalosti in živimo z veseljem tistih, ki vedo, da so ljubljene tudi onkraj smrti. Vstajenje mora biti aktivno načelo, ki nas žene, da tečemo k upanju in da smo, tako kot učenci, priče tiste praznine, ki je napolnjena z Božjo slavo.

Kristus je vstal! Zares je vstal!

NALOGA ZA DANES

Okužite ljudi, ki jih danes srečate, z veseljem.

Prevod iz italijanščine: sr. Dolores Boitor, Quaresima 2026 – giorno per giorno, Mimep-Docete 2026.

Knjižica je namenjena izključno za interno uporabo in se je ne sme razmnoževati!

Jezikovni pregled: Irena Margon

V Pivki, post 2026, Marjan Škvarč